

ทศวรรษแห่งความแยกย้าย (ค.ศ. 1927-1937)

รัฐบาลแห่งชาติของจีนภายใต้การนำของเชียง ไค-เชก เข้มแข็งอย่างมากในช่วงปี ค.ศ. 1927-1937 รวมเป็นเวลา 10 ปีด้วยกัน อย่างไรก็ต้องมีอำนาจของรัฐบาลกลางที่ยังคงอยู่แต่เพียงในเมืองหลวง ไม่ขยายด้าวออกไปยังบริเวณรอบ ๆ เมืองได้ ทั้งนี้ เพราะมีภูมิภาคในกล่าวให้ตรง ๆ ก็คือ ในขณะที่ทหารของรัฐบาลสามารถกำจัดแนวร่วมต่าง ๆ ของพาร์คคอมมิวนิสต์ได้ แต่ไม่สามารถควบคุมล่างผู้ที่เลื่อมใสในลัทธิคอมมิวนิสต์ให้สิ้นซากลงได้ การต่อสู้กันระหว่างพาร์คก์กับนินตึ้งกับพาร์คชีชีพีจึงดำเนินอย่างติดต่อกันจนถึงปี ค.ศ. 1937 เมื่อเชียงดัดสินใจเข้าร่วม เป็นพันธมิตรกับพาร์คคอมมิวนิสต์อีก เป็นครั้งที่ 2 โดยมีจุดประสงค์เพื่อร่วมกันต่อต้านการบุกรุกทางทหารจากกองทัพจักรวรรดินิยมญี่ปุ่น.

รัฐบาลก์กิมตึ้งที่นานกิง

หลังจากแยกตัวกับพาร์คคอมมิวนิสต์แล้ว เชียงหันมาเรื้อรังในนโยบายการรวมประเทศที่เคยมีอุปสรรคไปแล้วครั้งหนึ่งทันที จากเมืองนานกิง เมืองอันดูดงามมากที่สุดแห่งหนึ่งบนอุ่มน้ำแม่น้ำแยงซี ที่เข้ายกฐานะขึ้น เป็นเมืองหลวงของรัฐบาลก์กิมตึ้งในวันที่ 18 เมษายน ค.ศ. 1927¹ อิทธิพลของเชียงก็ขยายตัวอย่างรวดเร็วสู่ดินแดนทางภาคเหนือและในที่สุดในปี ค.ศ. 1928 กรุงนักกิงก์ก์กเมืองของเชียงโดยเรียกชื่อใหม่ว่ากรุง เปiyang จากนั้นก็รุกเรือเข้าไปสู่ดินแดนของบุนศิกทางภาคเหนือไปถึงเม่นจูเรย์ อันเป็นดินแดนภายใต้การปกครองของบุนศิกชาว ชือ-เหลียง² ผู้มีความหวาดกลัวต่อกองกำลังญี่ปุ่น จึงเปลี่ยนท่าทีจากต่อต้านเชียงมาเป็นการให้ความร่วมมือ อย่างไรก็ต้องแม้เชียงจะทำการรบ

¹Hsu, op.cit., p. 620.

²Ibid., p. 623.

อย่างหนักกับบุนศิกคนอื่น ๆ¹ ในช่วง 10 ปีต่อมา และการรบแต่ละครั้งฝ่ายเชียงเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ แต่เชียงก็ไม่สามารถล้มล้างสหพันธ์ให้หมดไปจากแผ่นดินได้ และในบางครั้งถึงกับต้องยอมรับอำนาจของอิหร่าน หรือรับเข้ามาเป็นสมัครพี่น้อง โดยมีข้อแม้ว่าพวกเชาต้องยอมรับว่านานกิงเป็นเมืองหลวงของประเทศจีน ด้วยเหตุนี้เองกองทัพของเชียงที่เข้ายึดกรุงมักกิ้งในปี ค.ศ. 1928 ส่วนใหญ่จึงประกอบไปด้วยกองกำลังของพวกบุนศิกที่เป็นพันธมิตร² โดยที่กองกำลังนั้นยังคงรักษาโครงสร้างเดิมของการมั่งคับมัลูชาไว้ และอาจก่อการปฏิรัติได้ทุกเมื่อ ในบรรดาบุนศิกเหล่านี้มีคนหนึ่งชื่อ เย็น ชี-ชาน³ ผู้เป็นบุนศิกแห่งมณฑลชั้นชี อาจยกเป็นอุทาหรณ์ในเรื่องนี้ได้ เย็นเข้าร่วมกับเชียงในสมัยที่เชียงเดินทางขึ้นปราบวนดินแห่งทางภาคเหนือ และตามความเป็นจริงแล้ว การยึดเมืองมักกิ้งได้ในปี ค.ศ. 1928 ก็เป็นฝีมือของกองกำลังภายใต้การนำของเย็นเอง ต่อมาไม่นาน เย็นรวมกับบุนศิกคนอื่น ๆ ก่อการบกบุน แต่ก็ถูกเชียงปราบได้อย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ต้องทิ้งกองทัพเชียงไม่มีอำนาจควบคุมมณฑลชั้นชีไว้ได้ และต่อมาไม่นาน เย็นก็หวนคืนสู่อำนาจจีนปกครองมณฑลชั้นชี ต่อมา

ความสัมภัยในเรื่องความจงรักภักดีไม่ใช่ว่า เกิดขึ้นแก่บรรดาบุนศิกที่เข้าร่วมกับกองทัพเชียงเท่านั้น ยังเกิดขึ้นในกลุ่มผู้นำทางทหารของกองทัพก็มีบุนศิกที่เมื่อกองทัพใหญ่ของรัฐบาลเคลื่อนทัพจากไป ที่เห็นได้ก็มีนายพลคนหนึ่งแห่งมณฑลกว่างตุ้ง⁴ (หลี สูง-เจน) อันเป็นผู้นำกลุ่มการบัญชาการของพระองค์ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1926 เป็นต้นมา แยกตัวออกจากเชียงกันที่กองทัพเคลื่อนกำลังขึ้นเหนือ อีกคนหนึ่งประการส่งความกับเชียงในปี ค.ศ. 1936⁵

¹ Ibid., pp. 633-636.

² Ch'i, op.cit., pp. 200-201.

³ Ibid., p. 177.

⁴ R.S. Gupte, History of Modern China, (New Delhi, 1981)

p. 128.

⁵ Ibid., pp. 241-243.

ภาพที่ 54 เซียง ไค-เชค กับ เย็น ชี-ชาน

ด้วยเหตุนี้เอง จึงอาจกล่าวได้ว่า ในขณะที่เชียงพยายามสร้างรัฐบาลแห่งชาติเมื่อносย่างที่ทายวน เคยกระทำมาแล้วครั้งหนึ่งก่อนที่จะถึงแก่กรรมไปในปี ค.ศ. 1916 อีกทั้งพยายามขัดสังคมศิกให้หมดสิ้นไปทุกครั้งที่โอกาสอำนวย แต่ก็ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ เชียงยังกระทำไม่สำเร็จดังที่หวังไว้

นั่นคือพิจารณาจากศูนย์กลางอำนาจของเชียงซึ่งอยู่ทางภาคกลางของประเทศไทย หรืออีกนัยหนึ่งคือทางส่วนล่างของอุ่นแม่น้ำแยงซี พื้นที่ที่จัดว่าเป็นแหล่งที่อุดมสมบูรณ์และมีประชากรอยู่หนาแน่นมากที่สุดของประเทศไทย การมีฐานอำนาจอยู่ในพื้นที่จึงทำให้เชียงมีอิทธิพลเหนือภูมิภาคท้องถิ่นได้ง่าย ซึ่งก็ได้เพียงเท่านั้นเอง แต่ในส่วนรวมแล้ว เชียงยังไม่อ"w"ครองครองพื้นที่ทั้งหมดของประเทศไทยได้ ดูในปี ค.ศ. 1936 พื้นที่ทั้งหมดที่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของ ก็มีนิสัมมีประชากรรวมกันแล้วประมาณ 2 ใน 3 ของประชากรทั้งหมด แต่คิดเป็นพื้นที่แล้วประมาณ 1 ใน 4 ของพื้นที่ของประเทศไทยทั้งหมด เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ภาษีที่คิดที่เชียงเรียกเก็บมาจากภูมิภาคท้องถิ่นจึงไม่มากพอต่อค่าใช้จ่ายของกองทัพได้

อีกประการหนึ่ง อิทธิพลของเชียงส่วนใหญ่จำกัดอยู่ตามเมืองใหญ่ ๆ และศูนย์กลางคมนาคมของประเทศไทย แต่ตามมณฑลที่ห่างไกลและที่ไม่มีศูนย์แห่งทางการเมือง พระองค์ก็มีนิสัมมีทางโอกาสแทรกซึมเข้าไปยังกลุ่มนักปกครอง ระดับผู้นำแม้แต่น้อย หากแต่จะมุ่งไปที่การสร้างสัมพันธ์กับผู้นำท้องถิ่นที่ให้เกิดช่องว่างและไม่อ้างสื่อสารกันระหว่างผู้นำระดับสูงกับผู้นำระดับล่างได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วครั้งหนึ่งในปลาย ๆ สมัยราชวงศ์ชิง¹

กล่าวโดยทั่ว ๆ ไป เชียงก้าหนคนพยายามการพัฒนาประเทศไทยเมื่อносย่างที่พยายามโน้มน้าวประเทศให้ดีขึ้น นั่นคือ ส่งเสริมความเจริญทางด้านอุดมศึกษา สร้างถนน

---

¹ John K. Fairbank and Edwin O. Reischauer, China: Tradition and Transformation, (Sydney, 1973) p. 455.

หนทาง ต้องการไปรษณีย์โทร เลย และสร้างทางรถไฟ ฯลฯ เจรจาความเมืองกับ
ตะวันตก ประสบความสำเร็จในการเรียกร้องสิทธิค้านการจัด เก็บภาษีศุลกากรศิ้น รวมทั้ง
เขตอิทธิพลจากตะวันตก และเริ่มเจรจาแยกสิทธิสภาพนอกราชอาณาเขต ซึ่งมาสำเร็จใน
ช่วงปีแรก ๆ ของทศวรรษที่ 1940 แต่สำหรับผลงานทางค้านการเมืองภายในประเทศ
ของเชียง ความอ่อนแอก่อให้อำนาจบังคับบัญชาที่แท้จริง หรือความพ่ายแพ้มีที่จะลดอำนาจ
บรรดาแม่ทัพนายกอง เพื่อไม่ให้มีอิทธิพลท้าทายอำนาจ เชียงได้ ทำให้กองทัพของเชียงอ่อนแอก
ทั้งนี้รวมทั้งการที่เชียงต้องยอมรับอำนาจของบุนศิกบางคน หรือไม่ก็ยอมเจรจาเป็นพันธมิตร
ร่วม พฤติกรรม เช่นนี้ทำให้ฐานะของเชียงในสายตาของชาวจีนทั่วไปว่าไม่แตกต่างไปจาก
บรรดาบุนศิกทั้งหลายที่มีอยู่แล้วแต่น้อย¹

อย่างไรก็ตาม เชียงจะไม่ประสบความสำเร็จนานจันให้เป็นรัฐประชาชาติได้
อย่างน้อย เนื่องจากประสบความสำเร็จในการสร้างเมืองนานกิงให้เป็นจุดศูนย์รวมทางการเมือง
และจากจุดนี้เองที่ความเป็นรัฐประชาชาติเริ่มก่อตัวเนื่องจากนี้

ในขณะที่พระครูกัมภินผึงให้คำมั่นสัญญาแก่ประชาชนว่า ในอนาคตข้างหน้าพระคร
จะสามารถสถาปนาระบอบประชาธิบัติไทยได้สำเร็จก็ตาม แต่สำหรับประชาชนชาวจีนโดย
ทั่ว ๆ ไปแล้วมันอยู่คนนักที่เข้าใจในความหมายของคำว่าประชาธิบัติอย่างแท้จริง รวมทั้ง
ไม่สนใจมากนักถ้าผู้ปกครองของเขากำจะเป็นเผด็จการหรือไม่ เชียงเองในส่วนตัวแล้วก็ไม่
ค่อยจะเลื่อมใสในระบอบดังกล่าว เช่นกัน ความคิดทางการเมืองของเขาส่วนหนึ่งโน้มเอียง
ไปทางลัทธิขึ้งจื๊อ² น้อยครั้งที่เชียงได้แสดงถึงแนวโน้มดังกล่าว เมื่อเข้าพิษามรือฟืนให้มี

¹Theodore H. White and Annalee Jacoby, "Thunder Out of China", in Republican China, 1911-1949, ed. by Franz Schurmann and Orville Schell, (New York, 1977), p. 137.

²Gupte, op.cit., p. 125.

การเรียนการสอนสหสัมพันธ์ดังกล่าวแก่ชาวจีนโดยทั่ว ๆ ไป ความคิดของเขาก็ส่วนหนึ่งนิยม
เหตุการฟ้าสิชล์¹ ความคิดส่วนนี้ได้รับมาจากการท่าทางการท่าทาง เยอรมันที่เขานำมาใช้รับราชการในกองทัพในฐานะที่ปรึกษาทางทหาร ที่สำคัญคือ เขายังเชื่อว่า "ผู้นำที่
เข้มแข็ง เพียงคนเดียว ก็เป็นผู้ต่อการสร้างชาติ" อีกครั้งหนึ่ง เชียง เคยกล่าวว่า
"ข้าพเจ้า เชื่อว่า ถ้าสังคมขาดผู้นำที่เข้มแข็งและประชาชนที่เชื่อฟัง เราจะไม่มีทางสร้าง
ชาติ อีกทั้งเราจะไม่พบความสำเร็จในการปฏิรูปได้" นอกจากนี้สมาชิกในองค์กรของ
เขายังแต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตสินี เงิน เลียนแบบเสื้อเชิ้ตสีดำขององค์กรฟ้าสิชล์ของหัวการ
เสื้อเชิ้ตสินีตามขององค์กรนานาชื่อของเยอรมัน และเชิดเชิญของเหตุการบริษัทในสมัย
วรรษกัล เชียงคิด เสนอว่า ประชาชนที่ศรัทธาผู้ที่แสดงออกซึ่งความจงรักภักดีอย่างสม่ำเสมอ
และต้องไม่แสดงข้อสงสัยใด ๆ ในคำสั่งของรัฐบาล อีกทั้งต้องไม่แสดงความรู้สึกที่เป็น
ปฏิบัติกับรัฐบาลในมัณฑะเพื่อความมั่นคงของส่วนรวม²

มัณฑะรายแรงที่เชียงกำลังเชิญอยู่อีกประการหนึ่งก็คือ การเป็นเหตุการของ
เขากำให้เขากลับตัวเองออกจากมวลชน ที่มีทั้งผู้ที่นิยมในระบบประชาธิปไตยตามแบบอย่าง
ของตะวันตก พวกทัวเร่าที่ยังคงเลื่อนไหวในคำสั่งสอนของงจือ หรือผู้ที่มีความคิดในระบบ
เหตุการฟ้าสิชล์ เช่น เดียวกัน เชียง³ และแม้แต่ผู้ใต้บังคับบัญชาของเขามาก⁴ จะมีก็แต่

---

¹Ibid., pp. 140-148. และ จอห์น เค แฟร์แบงค์ และอิน จ เอเชีย
ตะวันออกยุคใหม่, เล่ม 3, หน้า 873-880.

*Theodore H. White and Annalee Jacoby, "Chiang Kai-Shek",
in China Yesterday and Today, ed. by Molly Joel Coyle and Jon
Livingston, (Des Plaines, 1975) pp. 223-225 และ พาย,
อังแล้ว, หน้า 170-176.

³Hsu., op.cit., p. 637. และ Harrison, op.cit., pp. 149-150.

⁴ พาย, อังแล้ว, หน้า 170.

สมาชิกชนชั้นสองรุ่น ใหม่นางคนที่เข้าใจและให้ความสำคัญของการ เป็นรัฐประชานาติ แต่ ก็เป็นที่น่าเสียดายที่จำนวนมีเพียงเล็กน้อย ไม่มากพอที่จะรวมตัวกัน เพื่อจัดตั้งรัฐบาลแห่งชาติที่มีประสิทธิภาพได้ ส่วนพากชาวไร่ชาวนาที่เป็นพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศไทย บุคคลเหล่านี้ยังขาดสันก์ติทางการ เมือง ขาดการติดต่อจากพระรอด¹ และอาจไม่รู้ด้วยว่ามีรัฐบาลที่กำลังปักครองพวงเข้าอยู่ นอกจากนี้ ในหน่วยงานที่เป็นเครื่องมือในการปักครองโดยตรงของเชียง กิ่วประสิทธิภาพ ขาดบุคคลที่มีความรู้ความสามารถที่จะออกห่างงานเผยแพร่ความคิดและอุดมการณ์ของพระรอดให้ก่อร่างขวางออกไปทั่วประเทศไทย ผลงานของเข้าแสดงให้เห็นได้ในช่วงปี ค.ศ. 1930-1935 ในการจัดตั้งสาขาของพระรอดในชนบทสำเร็จลุล่วงเพียง 20% ของเป้าหมายที่ตั้งไว้ พากชนชั้นนักปักครองและพากบุนศึก ขาดจิตสันก์ของก่อรู้ร่วมกัน ต่างกันอยู่กับการช่วงชิงอำนาจทั้งการเมืองและเศรษฐกิจ หรือไม่ก็ตั้งเป็นกักเป็นเหล่ากันแสรวงหาผลประโยชน์ได้มากกว่าที่จะคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศไทยชาติ ในฐานะส่วนรวม²

เชียงไคเชค ทราบดีถึงมูลเหตุแห่งความหย่อนยาน ในอุดมการณ์ของพระรอดของเหล่าสมาชิกและการช่วงชิงอำนาจที่เริ่มปรากฏให้เห็นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1927 เป็นต้นมา³ ถึงกับเคยให้ข้อสังเกตไว้ว่า "... นอกจากจะไม่มีหน่วยงานใดของพระรอดที่ทำงานเพื่อความกินดือดีของประชาชนแล้ว ยังพบว่าหน่วยงานทั้งหมดล้วนแล้วแต่ทำความผิดอย่างเดียวกันคือการฉ้อรายภูริ์มั่งหลวง ติดสินบน และแย่งชิงตำแหน่งกัน" นอกจากนี้การแยกความสามัคคีกันระหว่างพระรอดก็มิດีกับพระรอดคอมมิวนิสต์ มีส่วนช่วยทำให้อุดมการณ์ของการปฏิรัติเลื่อมลง รวมทั้งผลงานที่เป็นรูปธรรมด้วย โดยเฉพาะเมื่อการขับไล่สมาชิกพระรอดก็มิດีส่วนหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญและประสบความสำเร็จในการจัดตั้งมวลชนออกจาก การ เป็นสมาชิกพระรอดในปี

¹ Harrison, op.cit., pp. 144-145.

² Ibid., pp. 145-149.

³ Gupte. op. cit., pp. 128-129.

ค.ศ. 1927 และอีกครั้งในปี ค.ศ. 1928 ในข้อหาที่ว่า "นิริธิการของคอมมิวนิสต์" เข้ามาใช้กลุ่มที่รอดพ้นความผิดไปได้ท้ายความสุขไม่ ข้อหาที่ยังติดตามมาก็คือ "ผู้ก่อการปฏิบัติงานหมกมุ่น" เมื่อความตั้งใจที่จะช่วยชาติอยู่มองว่า เป็นแนวร่วมของคอมมิวนิสต์ ทำให้ผู้บัญชาติงานหมกมุ่นฟ้องกลับไปอีกจากพระองค์ เช่นกัน ผลร้ายจึงตกแก่ กษัตริย์ด้วย เพราะขาดผู้ที่ทำงาน อยู่โดยเดียว และตัดขาดออกจากมวลชนของประเทศไทย

ในขณะเดียวกัน สมาชิกของพระองค์เพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่เป็นชนชั้นสูงในพื้นที่อิทธิพลของชุมชนศักดิ์ ที่เข้าเป็นสมาชิกด้วยความสมัครใจ หรือไม่ก็เข้ามาภายหลังที่พำนัชแพ้ต่อของทัพของรัฐบาลกลางแล้ว ด้วยความหวังว่าการเข้าร่วมกับพระองค์ก็มินตั้งจะเป็นผลดีต่อตน เพราะได้เลิ่งเห็นแล้วว่าพระองค์ก็มินตั้งจะต้องได้ปักครองประเทศไทยอย่างแน่นอน บุคคลเหล่านี้ไม่รู้ว่าจะเป็นอคติข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในรัฐบาลของชุมชนศักดิ์หรือตัวชุมชนศักดิ์เอง มักจะได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสูง ๆ ในรัฐบาลกลาง การแต่งตั้งถือได้ว่าเป็นนโยบายหลักของเชียง เพราะเชียงมองเห็นถึงความจำเป็น และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของพื้นที่ได้มากที่สุด แต่จากการรับบุคคลเข้าเป็นสมาชิกของพระองค์โดยไม่มีการศึกษาถึงภูมิหลัง ไม่มีการปลูกฝังอุดมการณ์ของพระองค์ และรวมทั้งการให้อิสระในการดำรงชีวิตดีง เช่นที่เคยปฏิบัติกันในสมัยชุมชนศักดิ์ ผลก็คือ สมาชิกของพระองค์เพิ่มจำนวนขึ้น แต่สมาชิกนั้น ๆ ทำมีคุณภาพไม่และทุกคนต่างก็ทำงานกัน เพื่อความสว่างของตน เองมากกว่าที่จะให้แก่พระองค์

ในอดีต古老 การก้าวขึ้นสู่อำนาจของราชวงศ์ใหม่มักจะมีประภูมิการณ์ที่เห็นกันจนชินตา นั่นก็คือ คำสั่งจากรัฐบาลกลางห้ามไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดคิดถือที่ดินมาก เกินความจำเป็น เหตุผลก็คือ เพื่อความมีประสิทธิภาพในการเก็บภาษีที่ดิน อีกทั้งเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระการเสียภาษี ของชาวไร่ช้านารายย่อย แต่ในสมัยที่เชียงก้าวขึ้นสู่อำนาจ สถานการณ์กลับตรงกันข้าม ในการสำรวจครั้งหนึ่งพบว่า ได้มีการเพิ่มจำนวนของผู้อพยพที่ดินรายใหญ่ แม้จะไม่มากนักก็ตาม แต่บรรดาผู้อพยพที่ดินเหล่านี้ใช้อิทธิพลเท่าที่มีอยู่หลัก เลี้ยงภาษี ผลร้ายก็คงอยู่กับรัฐบาลและชาวไร่ช้านารายยักษ์กันที่ไม่มีสิทธิ์มี เสียงที่จะเรียกร้องผลประโยชน์ได้ ๆ ได้

ທັງການພ່າຍແພັນຂອງພຣຣຄຄວມມິວນິສົດທ່ອກອງທັພຂອງເຊີຍງ ໃນມີ ຄ.ສ. 1927 ແລ້ວສ່າງຜລໃຫ້ສາມາຊີກະຮັບຜູ້ນໍາທລາຍຄນ¹ ພຣ້ອມທ່ບຽກຂາ່ຈາວຮສເຊີຍຈຳນວນທີ່ນຶ່ງຫລບທີ່ເບົ້າ ປ່າ ບາງກລຸ່ມກໍຫລບທ່ອນຕ້າວຍໆຕາມເນື້ອງໄທຢ່າເພື່ອທີ່ການຈັບກຸມຂອງຝ່າຍນ້ຳເນື້ອງ ໃນຊ່ວ່ນນີ້ ເປັນເວລາອີກ 4-5 ປີຕ່ອມທ່າທີ່ຄວມມິວນິສົດຢຸດການໂຂ່າພາວັນເຂົ້ອເພື່ອຊ່ວ່ງເສີມມວລໜ ສາເຫຼຸດ ທີ່ນຶ່ງເກີດມາຈາກການຂາດການສັນບສຸນທາງດ້ານການ ເງິນ ຮວມທັງຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກອົງການ ໄຄມິນເທວັນ² ທີ່ຮີອມແມ້ແດ່ຈາກຜູ້ນໍາສູງສຸດຂອງພຣຣຄຊື່ມື້ມີ ນອກຈາກນີ້ໃນພື້ນທີ່ທີ່ຕັ້ງຮູນອູ່ໄມ້ໃໝ່ ແລ້ວຂອງບຸຄຄລ້ັນນັ້ນຢູ່ຖານແລະພວກກຣມາຊີ່ພ ທ່າພຣຣຄອາຈໃຊ້ເປັນຮູນໃນການປຸກຮະຄມ ມວລໜ ໄດ້ ຂ້າວນາໃນທົ່ວອັນເຄີ່ງໃນຄ່ອຍຈະ ເຂື້ອມນີ້ໃນຄວາມລໍາເວົ້າຈົ່ງຂອງພຣຣຄທ່ປະກອບບັນ ຈາກກລຸ່ມຄນໄມ້ເພີຍກີກນ ໄນມີອາວຸດທ່ຈະໄປຕ່ອສູ້ກັບຮູບາລ ກາພທ່້າຂ້າວນາເຫຼົ່ານັ້ນມອງເທັນກໍ ຕີ່ຄວາມລົ້ມ ເຫວຸ້າແລະຄວາມຈຸ່ນວາຍ ເທົ່ານັ້ນ

ໃນຂົ້ນເຂົ້າເຂົ້າຂົ້ນກາຍທັງການພ່າຍແພັນທ່ອກອງທຫາຮ ກໍກມີນສັ່ງໃນການກ່ອກກາຈຈາຈລທ່ເນື້ອງໝາງໝາ ໃນພທລູ່ທານໃນເດືອນກັນຍາຍນ ຄ.ສ. 1927 ແລະ ເປັນເຫຼຸດໃຫ້ເຂາດ້ອງຫລບທີ່ນັ້ນຢູ່ເຂາໄປດໍາເນີນການຕ່ອສູ້ທາງໜ້າຫຼັງອູ່ທີ່ນັ້ນກ່າວວ່າກາຮອູ່ຍ່າງໂດດ ເດືອວ ຂາດຮູນສັນບສຸນທາງການ ເນື້ອງຈາກຄນໃນພື້ນທີ່ ປະກອບກັບກາຮູກຄາມຈ່າຍຈາກພຣຣຄ ກໍກມີນສັ່ງ ທ່າໃຫ້ເມາຈຳເປັນຕ້ອງຈັດກອງທຫາຮປ່າ ຂຶ້ນມາກອງພື້ນທີ່ ຕ້ວຍກາຮຽນຮຸມແລະ

¹ ເພນ, ອ້າງແລ້ວ. ໜ້າ 251-253. ແລະ hsu, op.cit.,

²Hsu. Ibid., p.621ແລະ Gupte, op.cit., pp.151-152.

³Mao Tse-tung, "The Struggle in the Chingkang Mountains", in Essential Works of Chinese Communism pp. 65-71.

ภาพที่ 55 เพิ่ง หยุ่น-เสียน

ภาพที่ 56 เม่า เช-ตุง กับบรรดาลหานักกบฏวัด

ซักชวนให้กลุ่มจีรในท้องถิ่นเข้าด้วยกัน เรียก "กองทัพแดง"¹ หัวหน้าจีรได้รับ การแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสำคัญลดหล่นกันลงไป จากนั้นกองทหารป้าก์เดินโดยขึ้นเรือย ๆ เมื่อมาทหารฝ่ายกึกมินตั้งที่แปรพักรด รวมทั้งที่จังได้ในระหว่างการสู้รบ เข้ามาร่วมกับขบวน การ จำนวน 600 คน ในเรือแรกได้เพิ่มขึ้นจนกล้าย เป็นกองกำลังหลักของกองทัพแดง ไปในที่สุด

จากกองกำลังที่หลากหลายด้วยความคิด และประสบการณ์ที่ต่างกัน เมาพร่ำ สั่งสอนและเผยแพร่ความการณ์แห่งความมีวินิสต์ จนบรรดาจีรเหล่านักลับกล้าย เป็นสมาชิก พรรคที่มีประสิทธิภาพ จากนั้นก็ขยายตัวเข้าโฉมตี้ย่างชิงประชาชนและพื้นที่ที่อยู่อาศัยรุกรุก่อน แล้ว จนในที่สุดก็สามารถจัดตั้งหน่วยงานปกครองในระดับต้นไว้ได้ จัดตั้งขึ้น เป็นเขตปลดปล่อย แต่เมื่อได้ที่รัฐบาลลั่งทหารมาปราบ กองทหารป้ากุ่มนี้ก็จะกลับหนีไปหาพื้นที่สำหรับการจัดตั้ง เขตปลดปล่อยใหม่ นี้ เป็นวิธีการที่ชาญฉลาดที่ เมานำมาใช้ในระหว่างต่อสู้ยุบยั่น เทือก เข้าจิง ภานชาน และทำให้เมาก้าวขึ้นสู่地位แห่งผู้นำประเทศในสมัยต่อมา

ในปี ค.ศ. 1928 เมาได้กำลังที่สำคัญมาเพิ่มอีกส่วนหนึ่ง กองกำลังส่วนน้อย ได้การนำของจูเต๊² อติตสมาชิกพรรครซีซีพี และเคยมีศักดิ์บัญชาของก่อการลั่งของฝ่ายกึกมินตั้ง มาแล้ว เมื่อปี ค.ศ. 1927 นอกจากรัฐ ยังเคยมีบทบาทในการเข้ายึด เมืองนานชางในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1927 รวมทั้งเมืองแคนตอนในเวลาต่อมา เมื่อไม่ประสบความสำเร็จ จูก์เห็นอกหักกับผู้นำซีซีพีคนอื่น ๆ ก็คือหูบูหนี เข้ามาร่วมก่อการต่อสู้กับกึกมินตั้งต่อไป จากความร่วมมือของบุคคลทั้ง 2³ เขตปลดปล่อยได้ขยายตัวกว้างขวางขึ้น ควบคุมพื้นที่ทาง

¹Bianco, op. cit., pp. 63-64. และ Gupte, op.cit., p. 197.

²C.P. Fitzgerald, The Birth of Communist China, (Victoria, 1973), p. 72.

³Hsu, op. cit., pp. 651-652.

ภาคใต้ของประเทศ เกียงซี เกือบทั้งหมด อาณาบริเวณแห่งนี้คือมาในวันที่ 7 พฤษภาคม
ค.ศ. 1931 ได้ซื้อย่างเป็นทางการว่า “สาธารณรัฐโซเวียตของชาวจีน”¹ ชื่อเรียก
โดยทั่ว ๆ ไปว่า “โซเวียต เกียงซี” (คำว่าโซเวียตในที่นี่ หมายถึง พื้นที่ที่เป็น เขตปลด
ปลดล้อของพระคริสต์ รวมความแล้วหมายความว่า เกียงซี เป็นปลดปล่อยของพระคริสต์) มี
ฐานะเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด ส่วนเมืองในฐานะผู้บัญชาการสูงสุด มีหน้าที่ปลุกรบคนชาวไร่
ชาวนา และจัดทำสมำชิกใหม่ เพื่อเป็นฐานต่อสู้ทางการเมืองต่อไป

เมื่อมาถึงขั้นนี้ ผู้นำคอมมิวนิสต์บางคน เริ่มประஸบกับมุ่งหาที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน
นั่นคือความหลักการของลัทธิคอมมิวนิสต์ว่า วิธีการต่อสู้ทางชนชั้น² กล่าวไว้ว่า โดยธรรมชาติ
แล้วคนมึนคงคนยากจนจะเป็นศัตรูกัน ด้วยเหตุนี้ หน้าที่หลักของพระคริสต์ก็คือนำคนยากจน
เข้าต่อสู้กับคนมึนคง เพื่อเม้าหมายสุกท้ายอันได้แก่การท่า爵士ฐานแห่งความมึนคลังและเข้าเป็น
เจ้าของความมึนคลังดังกล่าว เสียเอง แต่เมื่อพัฒนาดูสภาวะสังคมจีน พบว่ามีจังหวะปัจจัย
ด้วยกันที่ทำให้ชาติใช้ช่วงเวลาจีนต้องทนทุกน้ำทรมานอย่างแสนสาหัส นับจากความเสื่อมโทรมทาง
ด้านเศรษฐกิจที่เกิดมาจากการความละโนบ เท็นแก่ตัว ตึงหน้าแต่จะโกรกินของบรรดาผู้นำชั้นสูง
หรือความอดอยากรโดยปราศจากความช่วยเหลือในยามที่เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติ หรือโรค
ระบาดอย่างร้ายแรง ไม่มีชาวไร่ชาวนาที่ยากจนคนใดพอใจกับชีวิตความเป็นอยู่ที่แสนเข็ญ
เช่นนี้ จะมีก็คงแต่ผู้ที่มีจิตใจไม่ประดิษฐ์เท่านั้น ความทุกษ์ทรมานทำให้มีการรวมตัวกัน ก่อความ
กุ่น赖以เป็น³ ด้วยอย่างที่เห็นได้ชัดคือการกบฏของกลุ่มได้ฟง⁴ อย่างไรก็ตี ผู้นำคอมมิวนิสต์
จึงมุ่งมาดประஸบการณ์ของคนทิภก เอราว่า การต่อสู้ครั้งนั้น เป็นการต่อสู้ตามแนวทางของ

¹ Edgar Snow, "Soviet Society", in Republican China, 1911-1949, ed. by Franz Schurmann and Orville Schell, op.cit., pp. 226-235.

² ข้อมูลนี้ สมควรพิจารณา ประชาติไทย สังคมนิยม คอมมิวนิสต์ กับการเมืองไทย,
(กรุงเทพฯ, 2518) หน้า 161-176.

³ Jean Chesneaux, "The Secret Societies", in China Yesterday and Today, pp. 110-112.

⁴ Franz Michael, The Taiping Rebellion, (Seattle, 1966)
pp. 21-50.

มาร์กชิลต์ ที่คุณยกจนรวมกัน เข้าใจนิติชนชั้นผู้มีอันจะกิน เสมือนหนึ่งว่า เป็นชนชั้นที่เป็นศัตรุกันและจะต้องทำลายให้หมดสิ้นไป ทั้งนี้เพื่อชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่าของพวกรตน และ ก็ด้วยเหตุนี้เองที่คอมมิวนิสต์คิด เอาไว้ว่าครั้งนี้ชาวไร่ชาวนาผู้ยากจนที่คงจะร่วมมือกับพระรัตน์ คอมมิวนิสต์สร้างฐานอำนาจมาลุกทันที่ที่โอกาสมาถึง แต่จากความเป็นจริงภาพที่ปรากฏ แก่สายตาของผู้นำพระรัตน์เป็นครั้งกันข้าม นั่นคือไม่มีชาวไร่ชาวนาคนใดที่มีความคิด เช่นนั้น ไม่ว่าจะในเรื่องการกดขี่จากนายทุน เจ้าของที่ดิน หรือแม้แต่จะเชื่อว่า ถ้าขัดนาญทุนเจ้าของที่ดินได้แล้วชีวิตความเป็นอยู่จะดีขึ้น¹

โครงการที่สำคัญที่ได้รับการสนับสนุนอย่างมากจากชาวไร่ชาวนาเห็นจะไม่มีโครงการใดที่เท่ากับโครงการการปฏิรูปที่ดิน นั่นคือการยึดที่ดินจากคนมีมีไปแลกจ่ายให้แก่คนยากจน² (ในระยะแรกยังไม่มีการนำระบบสหกรณ์ของมาร์กชิลต์เข้ามาใช้ทั้งนี้ เพราะชาวไร่ชาวนาอย่างไม่พร้อม) ทั้งนี้มาจากความเชื่อของพระคธีชีพิ เองที่ว่าการปกครองธุรกิจโดยอาศัยแรงงานผู้อื่น เป็นการไม่ถูกต้อง ทำนองเดียว กันผู้ใช้แรงงานบนที่นาที่ต้อง เช่นมาแม้ว่าค่าจ้างไม่สูงนักก็เป็นการไม่สมควร เช่นกัน และ เพื่อให้เห็นจริง พระคธีชีพิได้ทำการจัดแบ่งชนชั้นชาวไร่ชาวนาในสังคมว่ากลุ่มใดบ้างที่ เอารัต เอาเบรียนหรือญา เอารัต เอาเบรียน ซึ่งพอแบ่งออกเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ได้ดังนี้³

¹ พญูลย์ วงศ์วนิช, อ้างแล้ว, หน้า 196.

² Dick Wilson, The Long March, 1935 : The Epic of Chinese Communism Survival, (New York, 1977) pp. 67-68. และ Franz and Orville, Republican China, p. 205. และ ถูเพ็ม เดิม เอ็คการ์ สไนว์, ความแย้งหนึ่งผ่านศิลปิน, แปลโดย แสงระวี, (กรุงเทพ, 226) หน้า 393-411.

³ เชียน ชีระวิทย์, การเมืองการปกครอง, หน้า 46. และ Franz and Orville, Republican China, pp. 227-228.

1. นายทุนเจ้าของที่ดิน ได้แก่ บุคคลผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินและ sewage รายได้จากที่ดินนั้นด้วยการให้เช่า หรือจ้างผู้อื่นมาทำงานแทน ทั้งนี้รวมทั้งนายทุนเงินกู้ ดอกเบี้ยสูง ๆ ด้วย

2. ชาวนารับรายได้แก่ ผู้เอกสาร เอาเบรียบ เพื่อนมูชย์อิกกลุ่มหนึ่ง แต่ค่อนข้างน้อยกว่ากลุ่มแรก กลุ่มนี้มีชีวิตอย่างสุขสบายด้วยการว่าจ้างแรงงานผู้อื่นให้มารаботา บนที่นาของตน รวมทั้งการให้ภัยเงิน แต่ที่แตกต่างจากกลุ่มแรก คือกลุ่มนี้ส่วนใหญ่มักจะลงมือลงแรงบนที่นาของตนด้วย

3. ชาวนาระดับกลาง ได้แก่ ชาวนารายย่อย ๆ ที่ลงแรงบนที่นาของตนเอง หรือในบางครั้งมากครัวโดยเฉพาะในฤดูเก็บเกี่ยวอาจจ้างแรงงานผู้อื่นมาเสริมบ้าง แต่โดยทั่ว ๆ ไปแล้วชาวนากลุ่มนี้จะไม่มีการเอกสาร เอาเบรียบแรงงานผู้อื่น

4. ชาวนายากจน กลุ่มนี้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ค่อนข้างจะยากลำบาก และถูกเอกสาร เอาเบรียบจากผู้อื่นอยู่เสมอ ท่านาก็ต้องเช่า เงินทุนต้องยืมมาในอัตราดอกเบี้ยที่ค่อนข้างสูง บางครั้งต้องขายแรงงานของตนเองในราษฎร์ของผู้อื่น เพื่อหารายได้มาเสริมรายจ่าย ในครอบครัว

5. ผู้ใช้แรงงานในภาคเกษตรกรรม กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ยากจนที่สุด ในเมืองที่เป็นของตนเอง ไม่มีแม้แต่ทุนทรัพย์ที่จะ เช่าที่นาของผู้อื่นมาเลี้ยงชีพ เลี้ยงครอบครัว เพื่อให้สอดคล้องกับการจัดแบ่งชนชั้นดังกล่าว พระคชชีพได้ประกาศใช้กฎหมายที่ดินฉบับหนึ่ง ในปี ค.ศ. 1930 เรียกว่า "ประมวลกฎหมายที่ดินแห่งสภากฎธิจิน"¹ สาระสำคัญคือการนำที่ดินที่ใช้ในการเพาะปลูกมาแจกจ่ายอย่างเท่าเทียมกันในระหว่างมวลชนที่อยู่ในภาคเกษตรกรรมทั้งหมด ทั้งนี้ยกเว้นนายทุนเจ้าของที่ดิน พวกปฏิกิริยา และครอบครัวของบุคคลเหล่านั้น ซึ่งมีแต่จะถูกลดปริมาณที่ดินที่ถือกรรมสิทธิ์ และกล้าย เมื่อผู้ไม่ที่ดินไปในที่สุด

¹ Franz and Orville, Republican China, pp. 208-209.

ด้วยนิโຍบายตั้งกล่าวสั่งผลให้พระศรีสัชได้รับความนิยมมากขึ้นโดยเฉพาะจากกลุ่มชาวไร่ชาวนาที่หวังได้รับการจัดสรรที่ดิน ทำให้จำนวนกำลังในกองทหารป่าอันประกอบด้วยชาวไร่ชาวนา เพิ่มขึ้นอย่างมากโดยเฉพาะในช่วงปี ค.ศ. 1931-1932 เป็นการช่วยทดแทนสมาร์เชิกจากกองโจรที่ไม่ค่อยจะมีอุดมการณ์และทอบหนี้พ้ออกไป นอกจากชาวไร่ชาวนาแล้วก็ยังมีพากนายทุน เจ้าของที่ดิน ชาวนา ร้าวรายอิกจำนวนหนึ่งซึ่งที่ต้องการผลประโยชน์ตอบแทน หรือด้วยเหตุผลส่วนตัวอื่น ๆ¹ และรวมทั้งผู้นำท้องถิ่นบางคนที่รู้จักนิโຍบาย "รู้ผลเป็นปีก รู้หลักเป็นทาง" เข้าร่วมกับพระศรีสัชได้ในพื้นที่ที่เป็นเขตปลดปล่อยของคอมมิวนิสต์ ซึ่งเหตุการณ์อย่างเดียวแก่นี้ก็เกิดขึ้น เช่นกันต่อสมาร์เชิกพระศรีสัชได้ในพื้นที่อื่น ๆ ที่กองทหารก็ภูมิใจด้วยการเข้าไปถึง ในการถือของพระศรีสัชได้ที่ได้ข่าวว่ามีนักปฏิรูประดมมวลชนปราบกู้ด้วยอาวุธในหมู่บ้าน กลุ่มชนกลุ่มแรกๆ ที่มักจะเสนอหน้าออกมานะ เป็นคนแรก นำรับทราบข้อมูลหรือมาเข้าเป็นสมาร์เชิก ส่วนใหญ่จะได้แก่ผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตน เองสูง มีการศึกษาและฐานะทั้งทางสังคมและการเงินดี คุณสมบัติดังนี้ได้เปรียบเทียบให้ดู เองมี เวลาที่บ้านทางด้านสังคมและการเมืองได้มาก ด้วยเหตุนี้เองจึงอาจกล่าวได้ว่าผู้เข้าร่วมกับขบวนการบางคน เป็นผู้ที่รั้วรายที่สุดของหมู่บ้านและแน่นอนต้องมาจากคนในชนชั้นนายทุน เจ้าของที่ดิน ชาวไร่ชาวนาที่ยกจนบางครั้งก็อาจจะอยากร่วมแก่พระศรีสัชได้ "อย่ารับชายคนนั้น เพราะเขาเป็นนายทุนเจ้าของที่ดิน" แต่สถานการณ์บังคับให้เขามาไม่สามารถทำได้ เพราะการรุ่นวายกับผู้มีอำนาจอาจไม่ปลอดภัย อีกประการหนึ่งชาวไร่ชาวนาที่ยกจนเหล่านี้ก็ยังไม่แน่ใจว่าระหว่าง "ของเก่า" กับ "ของใหม่" อย่างไหนจะดีกว่ากัน และไม่แน่ใจว่าถ้าที่ดินตกเป็นของชาวไร่ชาวนาผู้ยากจนแล้ว เศรษฐกิจจะดีขึ้น ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้ว่าผู้ปฏิรูประดมมวลคอมมิวนิสต์จะรู้ว่าผู้ล้มการเข้าในขบวนการไม่ใช่ชาวไร่ชาวนาที่ยกจน แต่เขาก็จำเป็นต้องรับไว้ นอกจากนี้ในส่วนตัวนักปฏิรูประดมมวลชนที่พระศรี

¹ Wilson, op.cit., p. 68, ดังเช่นกรณีของเป็น เด-อุย เกิดในครอบครัวชาวนาผู้มีบ้าน เมื่ออายุ ๙ ปี สมัยเข้าเป็นทหารในกองทัพก็ภูมิใจด้วย ต่อมาในปี ค.ศ. 1926 ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งผู้บังคับกรรมทหารกรมที่ ๕ ต่อมาถือการกบฏและนำทหารของเขากว่า 1,000 คน เข้าร่วมกับเมือง เช-ชุงที่เข้าจิงกานชาน

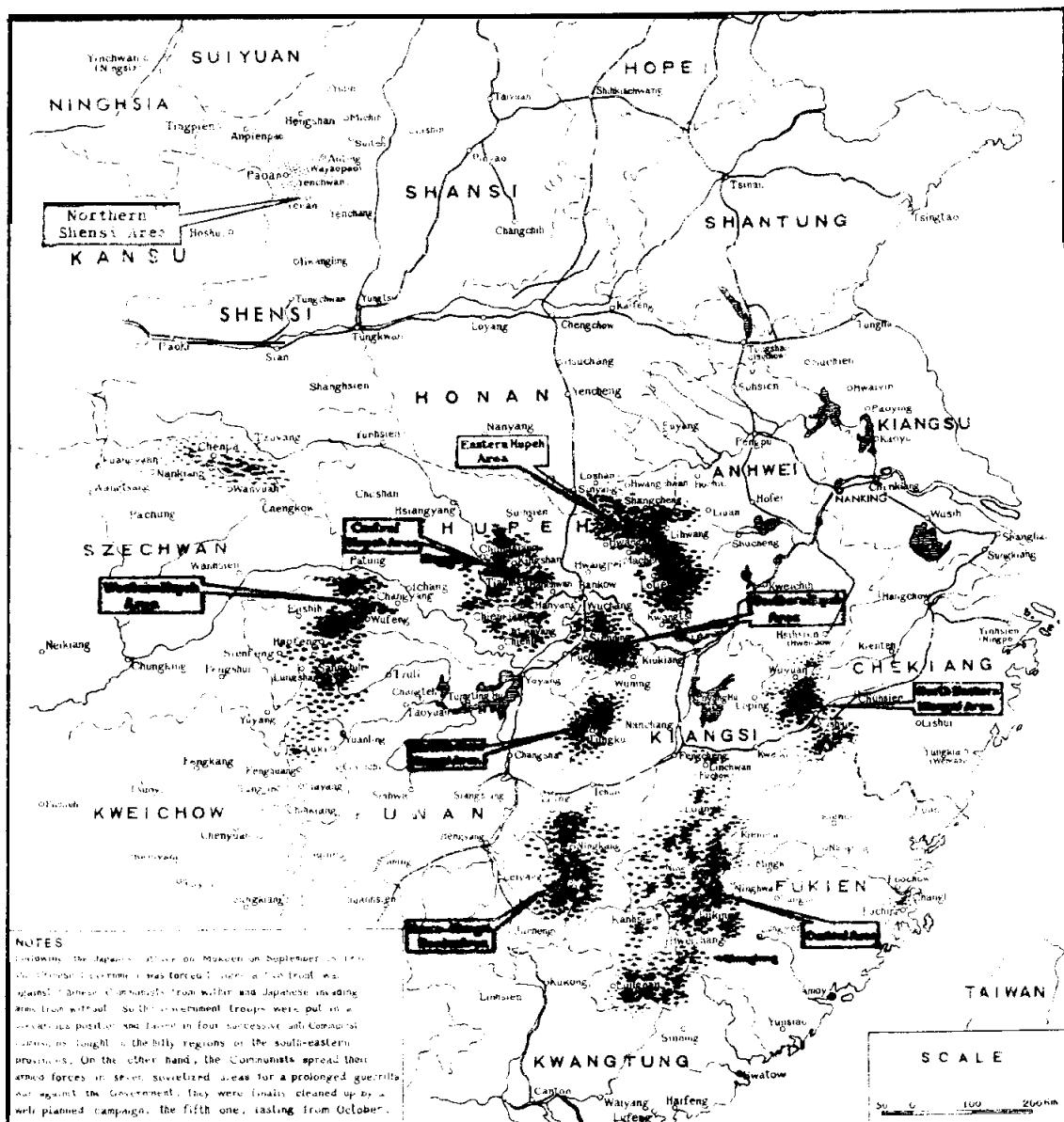
ส่วนหนึ่งก็เป็นคนมาจากชนชั้นที่มีเงินอย่างเช่น เมา เช-ตุ๊ง¹ เป็นต้น

การรับคนเข้าร่วมขบวนการโดยไม่พิจารณาให้ถือว่า มีผลต่อนโยบายปฏิรูปที่ดินในช่วงแรก เป็นอย่างมาก เมา เคยตั้งข้อสังเกตไว้ในช่วงปลายปี ค.ศ. 1930 ว่า นโยบายการปฏิรูปล้มเหลวเกือบทุกแห่ง เพราะแทนที่จะช่วยคนยากจนให้มีที่ดินทำกิน การปฏิรูปแต่ละครั้งผู้ได้ประโยชน์กลับเป็นพวกรายทุนผู้มีมั่งคั่ง หรือไม่ใช่ชาวนาระดับกลางซึ่งก็มีความจริงที่จะปฏิเสธไม่ได้ ทั้งนี้เนื่องมาจากอิทธิพลของพวกรายทุนเหล่านั้นในสังคมที่ทำให้เข้าได้รับการจัดสรรที่ดินส่วนที่ดี หรือจำนวนมากกว่า เสมอไป

ในการประชุมใหญ่ของพระคริสต์นิยมในปี ค.ศ. 1933 ในเรื่องปัญหาและอุปสรรคในนโยบายการปฏิรูปที่ดิน เมาได้กล่าวให้ประชุมฟังถึงความสามารถของผู้นำท้องถิ่นทัว gele่ในการปรับตัวให้เข้ากับชีวิตภายใน การชี้นำของพระคริสต์นิยมดังนี้

“ในพื้นที่ปลดปล่อยแห่งนี้ ทั้งชาวไร่ชาวนาผู้มีมั่งคั่งและชาวนาที่ร่ำรวย สามารถรับศรัทธาและทำงานร่วมกันมวลชนปฏิรูปได้อย่างน่าಮหัศจรรย์ พวกราช เท็นด้วยกับการปฏิรูปตัวเองและน้อมใจนโยบายการปฏิรูปที่ดิน ยอมรับการจัดสรรที่ดินทำกิน เสมอตัวอย่างชาวไร่ชาวนาผู้ยากจนคนอื่นๆ ทุกคนตั้งอกตึ้งใจทำงานช่วยเหลือพระคริสต์นิยม ด้วยความเฉลี่ยวฉลาด เป็นมัณฑุษาน เป็นคนมีเหตุผล ทำให้พวกราช เหล่านั้นสามารถตักแตะดอกผลแห่งการปฏิรูปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่เพียงเท่านั้น จากข้อมูลที่ปรากฏมีพวกราชหลายคนที่ได้รับการแต่งตั้งเข้าไปควบคุมกลไกของกองทัพปฏิรูป ทั้งในหน่วยงานระดับล่างขององค์การ ในระดับท้องถิ่นหรือแม้แต่ในหน่วยงานสูงสุด และที่สำคัญบุคคลเหล่านี้ เป็นผู้ที่ได้รับแบ่งที่ดินที่อุดมสมบูรณ์ไปเป็นจำนวนมากกว่าชาวไร่ชาวนาที่ยากจนจริง ๆ”

¹ ไทรร์ วงศ์วานิช, อังแม้ว, หน้า 2.

ภาพที่ 57 . เบื้องต้นผลของคอมมิวนิสต์ในปี ค.ศ. 1932-33

คำกล่าวของ เมานัน เป็นประการล้วนๆ ใหม่ที่ค่อนมิวนิสต์อย่าง เช่น ในรัฐ เชียหรือญี่โรปตะวันออกไม่ เคยพบ เห็นมาก่อน ในรัฐ เชียหรือที่อื่น ๆ เราซึ่งไม่ เคยพบ เห็นว่ามีพรรครคอมมิวนิสต์ ใดที่มีผู้นำ เป็นชาวไร่ชาวนาหรือแม้แต่ เป็นชนชั้นกรรมมาชีพ เท่าที่พบ เห็นผู้นำพรรคร จะเป็น ชนชั้นบัญญาชันและมาจากการชั้นกลาง แต่ในประเทศไทยผู้นำ เป็นปลดปล่อยมักจะมาจากผู้ที่ เป็นชาวไร่ชาวนาที่ไม่ เคยมีประสบการณ์ในการบริหารเมืองในสังคมระดับล่างสุด เช่นครอบครัว หรือสมาชิกผู้ร่วมงาน ซึ่งเราสามารถเห็นได้ และถือว่า เป็นเรื่องปกติ โดยเฉพาะในทุ่มข้าว เล็ก ๆ การขัดแย้งกัน เพื่อแย่งชิงผลประโยชน์ส่วนตัวจึงมัก เกิดขึ้นบ่อยครั้ง บัญหาดังกล่าว ยังคงแพร่หลายอยู่ เช่น เมื่อสมาชิกใหม่ที่พรรครัฐชีพรับมาส่วนใหญ่ เป็นบุคคลชั้นสูงในสังคม พรรคร จึงต้องให้ความสนใจอย่างมากต่อผู้เข้าร่วมขบวนการใหม่นี้ว่ามีความการณ์แน่วแน่ในเรื่อง "การต่อสู้ทางชนชั้น" ตามแนวทางของพรรคร หรือ เพียงแต่มาร่วม เพื่อแสดงทางผลประโยชน์ ส่วนตัว เท่านั้น

ใน เขตปลดปล่อยที่มีอยู่เดียวและเมาน เป็นผู้นำ ได้นำวิธีการที่แตกต่างไปจากรูปแบบ ที่พรรครคอมมิวนิสต์รุ่นแรก ๆ เคยกำหนดไว้¹ นั่นคือแผนการใช้ชนชั้นกรรมมาชีพ เป็นหลังในการ ปฏิรัช เมาหันมาใช้ก่อสังหาริza ไร่ชาวนา เป็นฐานของการปฏิรัติแทนพวกที่นิยมลัทธิมาร์กซิสต์ทึ่ง หลายค่ายไม่คิดว่า เมาจะทำ เช่นนั้น และว่าที่ยกควรใช้กลุ่มกรรมมาชีพ เป็นฐานกำลังจึงจะยก ทั้งนี้โดยเฉพาะในแหล่งอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ และที่มีแรงงานอยู่กันอย่างหนาแน่น ล้วนกลุ่ม ชาวไร่ชาวนาออกจากจะ เป็นกลุ่มที่ไร้การศึกษาแล้วยังล้าหลังทางค่าน เทคโนโลยีการผลิต อีกทั้งฐานะทางเศรษฐกิจที่ค่อนข้างยากจน ต่างคนต่างอยู่ จึงยากต่อการรวมตัวกันเพื่อการ ต่อสู้ทางการเมืองได้ ด้วยเหตุนี้มาร์กซิสต์บางคนจึงเชื่อว่าบทบาทในการปฏิรัติมีวัลชนของ ชาวไร่ชาวนาจัง เป็นได้แค่ช่วยเหลือหรือผู้ร่วมขบวนการที่มีชนชั้นกรรมมาชีพ เป็นผู้นำ การ ปฏิรัตินอล เชวิคในรัฐ เชีย เองค่า เนินตามวิธีการนี้โดยมีชาวไร่ชาวนาจำนวนมากพอสมควร เข้าร่วมขบวนการ และที่สำคัญคือการปฏิรัติเริ่มต้นจากใน เมืองไม่ใช่จากชนบท เช่นกรุงของ

¹ เพน, อ้างแล้ว, หน้า 266-267.

เม้า ในข้อ เนื้อหาของ เมาตอนหนึ่งกล่าวถึงหลักการ เช่น เดียวกันนี้คือ “การปฏิรูปดิน เกิดมาจากการซึ่น่าของชนชั้นกรรมมาชีพ และพระคocomมิวนิสต์ เป็นพระคocomของชนชั้นกรรมมาชีพ” ข้อความดังกล่าวเป็นแต่เพียงอุดมการณ์ของ เมาที่ปราภรภู่ออกมาเป็นตัวอักษร เพราะในทางปฏิบัติ เมานั่งการปฏิรูปดินของ เขาไปที่ชนบท ท่านอง เดียวกันก็คอมทนาบทการซึ่นนำในการปฏิรูปดินของพวกชนชั้นกรรมมาชีพลงไปสู่ระดับที่ไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด เลย¹

นอกจากนี้ เมายังได้เปลี่ยนวิธีการโฆษณาชวนเชื่อตึ้ง เดิมจากที่พระคocomมิวนิสต์ เศย์ก็อบบิชต์ นั่นคือความแยแหงทาง เดิมของพระคocomการปลูกระบบที่มุ่งไปที่กลุ่มมวลชน เป็นหลัก เมื่อมีจำนวนผู้คล้อยตามมากพอสมควร ก็จะเปลี่ยนแผน เป็นใช้กำลัง เข้ายึดอ่านราชรัฐ วิธีการโฆษณาชวนเชื่อนี้มักใช้การให้คำมั่นสัญญา แนวการให้ผลประโยชน์ที่ผู้เข้าร่วมบวนการจะได้รับ เมื่อพระคocomประสบความสำเร็จในการยึดอ่านราชรัฐแล้ว อย่างไรก็ต การโฆษณาชวนเชื่อ ดังกล่าวจะทำไปโดยขาดเหตุผล และไม่ตรงกับความเป็นจริงทั้งทางค้าน เศรษฐกิจและค้าน การเมือง ด้วยเหตุนี้ถึงแม้ว่าพระคocomจะพยายามทำให้ดูเป็นจริงแต่พระคocomเองก็ไม่อาจคาดได้ ว่าสิ่งที่พระคocomกล่าวมานั้นจะเป็นจริงได้ในทางปฏิบัติ หรือแม้แต่การแต่งตั้งบุคคลซึ่นดำรงตำแหน่งทางค้านการเมือง พระหกหกคนที่เหมาะสมไม่ได้ ทั้งนี้ส่วนมากของพระคocomส่วนใหญ่ ล้วนแต่ไม่มีความรู้ความสามารถ หรือแม้แต่ประสบการณ์เฉพาะเรื่องมาก่อน ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ถือปฏิบัติกันจึงถูกเหมือนกับว่า เป็นการทดสอบความสามารถทางการழุกมากกว่าที่จะให้เกิดขึ้นจริง ๆ

ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นรูปแบบและมีอยู่ที่พระคocom เมืองนิยมนาร์กชิลต์ใน ญี่ปุ่น ส่วนใหญ่ถือปฏิบัติและพบเห็นเป็นประจำ เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นในรัสเซีย เช่น เดียวกันนั่นคือ เมื่อ เลนินและพระคocom ชีวิตที่ขาดประสบการณ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจ ขึ้นปกครอง

¹ พพ. สุวรรณานิช, “เม้า เช-ตุง และความคิดของ เขาย”, ใน การปฏิรูปดิน, รวบรวมโดยกองบรรณาธิการสังคมศาสตร์ปริทัศน์ (กรุงเทพ , 2517) หน้า 13-14.

ประเทศในปี ค.ศ. 1917 แต่สำหรับในรัสเซียถือได้ว่ายังมีความใช้คดีอยู่ที่อุปสรรคทางอย่างสามารถแก้ไขได้ในระยะเวลาอันรวดเร็ว แต่ก็ยังมีอีกบางอย่างที่ต้องใช้เวลาเป็นปีหรือมากกว่านั้น ความล้มเหลวนี้โลกรับรู้ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1922 หรือ 4 มิถุนายนที่สังหารบูร์เกอร์ เมื่อเลนินประกาศยอมรับความล้มเหลวในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ และว่าถ้าหากยังคงอยู่ในสภาพดังกล่าวต่อไป ความยากจนจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

“อันตรายอันใหญ่หลวงของชาติก็คือการที่คนทั่วไปไม่ระหนักใน
เรื่องดังกล่าว ... เราได้ผ่านเวลารองการครั้ง เตรียมโครงการและ
การของความช่วยเหลือจากมวลชนไปแล้ว เราไม่อาจเรียกร้องเวลา
เช่นนี้ให้กลับคืนมาได้ ถึงวันนี้ เป็นวันที่เราหึงห้อยต้องพิสูจน์ให้เป็นที่
ประจักษ์ว่า เราสามารถแก้ไขปัญหาความยากจนของพื้นอัง เหล่ากรรมมาชีพ
และชาวไร่ชาวนาที่กำลังตกอยู่ในภาวะที่ยากแค้นได้ เมื่อนั้นถึงจะกล่าว
อ้างได้ว่าภาระหน้าที่ของ เราได้จบสิ้นแล้ว

แม้แต่ชาวคอมมิวนิสต์ที่ตีมีความรับผิดชอบ ... ยังขาดความรู้
ทางด้านเศรษฐกิจ ถูกใจไม่ได้แม้แต่นักงานขายของในระบบเศรษฐกิจทุนนิยม
ที่มีแต่เพียงประสบการณ์จากการทำงาน ... ทั้งนี้รวมทั้งสายคอมมิวนิสต์
ที่เข้าร่วมกับพรรคมาเป็นเวลานาน มีความเชื่อสุดยิ่ง ลงรักภักดี ไม่กลัวตาย
และพร้อมที่จะเสียสละ เพื่อพรรค ก็ยังไม่รู้จักวิธีการค้าขาย เพราะพวกเขาก
ไม่ใช่นักธุรกิจ และก็ด้วยเหตุนี้เองทว่าให้เขามีนิสัยความสำาคัญของการค้า
ขายไป”¹

'V. I. Lenin,"Political Report of the Central Committee
of the R.C.P. (B.). March 27", in Selected Works. Vol. 3. (Moscow,
1961), p. 735.

วิธีการที่ เมานำมาใช้ปฏิรูปตัวในจีนแต่ก่อต่างแต่ได้ผลดีกว่าที่คอมมิวนิสต์อื่น ๆ

เคยใช้หรือแม้แต่ในการปฏิรูปตัวเอง นั่นคือภายในห้องจากการเข้าควบคุมพื้นที่เล็ก ๆ ได้แล้ว จากนั้นก็ขยายอิทธิพล เข้าไปยังเขตข้างเคียง และเมื่อทำการ "ล้างสมอง" ด้วยทฤษฎีของรากชีส์เพื่อให้เป็นคอมมิวนิสต์ที่ดีแล้ว จึงจัดตั้งกองกำลังติดอาวุธเข้ายึดอำนาจใน การต่อสู้ต่อไป พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะใช้พลังจากชาวไร่ชาวนาที่มีความไม่พอใจเป็นฐานเดิมในด้านชีวิตความเป็นอยู่ จุดไฟแห่งการปฏิรูปตัว พร้อมซึ่งให้เห็นผลตี่จึงได้รับเมื่อการปฏิรูปบรรลุผล ทั้งนี้ข้อความที่ถูกใช้บันจายีด้วยความเชื่อมั่นกับหลักความเป็นจริงและความเป็นไปได้ ไม่ได้เลื่อนลอยอย่างที่คอมมิวนิสต์อื่นใช้กัน นอกจากนี้การแต่งตั้งหรือการเลื่อนชั้นให้ดำรงตำแหน่งที่สูงกว่าจะคำนึงถึงทั้งความสำนึกของการเป็นนักปฏิรูปตัวเพื่อจุดมุ่งหมาย แต่ในพรรคคอมมิวนิสต์จีนผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสูงจึงเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถสามารถทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการปกครองอย่างไรก็ตี พันทิปจัดตั้งเขตอิทธิพลได้สำเร็จบันจากปี ค.ศ. 1927 เป็นต้นมา พรรคคอมมิวนิสต์ภายใต้การนำของเนาและโจเต้ กิยงประสนบัญชาทางอย่างทางการบริหาร โดยเฉพาะว่าจะคัดเลือกบุคคลให้ถึงจะเหมาะสม เพื่อเข้าไปแก้ไขบัญชาทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการปกครองแต่เหตุการณ์นั้นก็เกิดขึ้นเป็นเวลา 20 ปี กว่าที่พรรคคอมมิวนิสต์จะเข้าบริหารประเทศอย่างจริงจัง นั่นคือในเวลา 20 ปีนั้นก็เพียงพอที่พรรคจะทราบ เตรียมตัวบุคคลที่เหมาะสมได้อย่างเพียงพอแล้ว

การที่ เมานำวิธีการปฏิรูปตัวจากคอมมิวนิสต์ตั้งเดิมมาใช้ สร้างความขัดแย้งแก่สมาชิกชั้นนำในพรรค เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเมื่อเมานำประสบความล้มเหลวในการก่อการจราจลที่เรียกว่าการจราจลกู้ภัยเก็บเกี่ยวในปี ค.ศ. 1927 ครั้งนั้น เมาถูกโจมตีว่าไม่ให้ความสำคัญกับมวลชน¹ นอกจากนี้เมื่อเมานำประสบความสำเร็จในการจัดตั้งกองทัพ

¹ เมาปลุกระดมคนในกองทัพให้อุกรือยึดอำนาจ แทนการใช้มวลชนอย่างคอมมิวนิสต์อื่น ๆ

ปลดปล่อย ก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เมามูกษ์มืออำนาจในพระคบันบังคับให้ใช้กองกำลังปราบก่อการจราจรชั่นในเมือง และก็ต้องสูญเสียสมาชิกไปไม่น้อย เนื่องจากความไม่พร้อม เป็นเหตุให้แนวติดของมักบปฏิริหติเพื่อมวลชนนับจากปี ค.ศ. 1930 เป็นต้นมา ที่จะใช้กำลังยึดจากในเมือง เปลี่ยนแปลงไป

การขัดแย้งทางความคิดขยายวงกว้างยิ่งขึ้น เมื่อมีผู้นำพรรคระดับสูงสุด เดินทางมาชี้แจง เบตปลดปล่อยที่เกียงซี พวกนี้เดินทางมาจากกรุงมอสโควาแหล่งบริหารแห่งใหม่ของผู้นำพรรคร้ายหลังการพ่ายแพ้ครั้งใหญ่ในปี ค.ศ. 1927 เหตุผลที่ต้องไปอยู่มอสโคว์เพื่อรักษาตัวจกรลำดับต้นของพรรครั่วรอตันจากภารกิจล้างของพรรคก์มินตึ้ง แต่การอยู่ท่ามกลางเช่นนั้นไม่เพียงแต่ทำให้ผู้นำเหล่านั้นขาดความรู้ความเข้าใจที่แท้จริงในการการณ์ของประเทศ ยังทำให้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของรัสเซียมากยิ่งขึ้น ความใกล้ชิดยิ่งทวี去了เมื่อโซเวียต สถาลิน มืออำนาจเห็นอิทธิพลของรัสเซียแต่เพียงผู้เดียวในปี ค.ศ. 1927 ในนโยบายจันสถาลินไม่เพียงแต่จะควบคุมนโยบาย แต่ยังรวมไปถึงการศักดิ์เสื่อของพรรคอนมิวนิสต์ จันอีกทางหนึ่งด้วย ในปี ค.ศ. 1931 สถาลินส่งชาวจันกลุ่มนี้ที่ต่อมาเรียกว่า "กลุ่มนักเรียนเชวิก 28" เดินทางมาจัน กลุ่มนี้ไม่เคยมีบทบาทอย่างใดภายในพระคบก่อนแต่หลังจากเดินทางไปรับการอบรมในสหภาพโซเวียต และด้วยการลับสนับจากสถาลินกล้ายเป็นกลุ่มที่โอดเด่นมีบทบาทมากที่สุดของพรรค และมักจะฉวยโอกาสเดินทางกลับประเทศทันทีที่กองทัพปลดปล่อยได้รับชัยชนะ เห็นอกองทัพฐานากล ประกาศเป็นเบตปลดปล่อยได้สำเร็จ และคุ้ยความที่ว่า เป็นกลุ่มระดับสูงของพรรค จังไม่มีความยากลำบากแต่อย่างใดในอันที่จะเข้าควบคุมอำนาจสูงสุดทางการเมืองของกองทัพปลดปล่อยไว้โดยเฉพาะที่เกียงซีอัน เป็นเบตปลดปล่อยของ เมา

กลุ่มนักเรียนเชวิก 28 เป็นกลุ่มที่มีมีกับอุดมการณ์คอมมิวนิสต์อย่างแน่นอน และไม่บรรลุ ทั้งนี้ด้วยจากการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งค้ำง ๆ ของพรรค หาใช่เกิดจากการสร้าง

ผลงานเด่น ๆ แต่อย่างใดไม่ หากแต่เป็นผู้ที่มีความรู้เชี่ยวชาญและเลื่อมใสในลัทธิ
คอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นที่แพร่หลายและนิยมอยู่ใน moscow ความมากกว่าเท่านั้น

เมา เองก์ค่อนข้างจะคล้อยตามไปกับความคิดของกลุ่มน้องโซล เชวิค 28 โดย
เฉพาะในเรื่องการปลูกกระดุมมวลชนในชนบท ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดผลเสียแก่บุณการผลิต
ทางค้านเกษตร อีกทั้งยังเห็นด้วยกับการกระจายรายได้จากคนมั่งมีไปสู่คนยากจน แต่สิ่ง
ที่เมาค้านก็คือการทำลายโครงสร้างล้วนๆ ของสังคมเดิมทั้งหมดอย่างทันทีทันใด เพราะ
เมาเห็นว่าคนมั่งมียังมีประโยชน์อยู่โดย เฉพาะในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ อีกประการหนึ่งที่เมา
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งก็คือสาระสำคัญในกฎหมายที่ติดฉบับใหม่ที่กล่าวว่าได้รับอิทธิพลมาจากการ
ญี่ปุ่นนั่งกลุ่มน้องโซล เชวิค 28 กฎหมายฉบับนี้ประกาศใช้ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1931 ใจความ
สำคัญคือการยึดที่ดินของนายทุน เจ้าของที่ดิน รวมทั้งทรัพย์สมบัติของชาวนาที่มั่งคั่งมาเป็น
ของรัฐ

เมายังได้กล่าวต่อไปอีกว่า การจัดสรรที่ดินในสังคมไม่ควรทำในลักษณะของ
การกระทำตาม ๆ กันซึ่งอาจสร้างปัญหาขึ้นได้ วิธีการที่ง่ายที่สุดก็คือนำที่ดินทั้งหมดมารวม
กัน แบ่งตามสัดส่วนที่เท่ากันแล้วแจกจ่ายแก่ชาวไร่ชาวนาไป วิธีการนี้เมา เองเชื่อ
ว่าอาจสร้างปัญหาได้ เช่นกัน กล่าวคือชาวไร่ชาวนาคนหนึ่งอาจ เหมาะสมกับงานอย่างหนึ่ง
แต่ไม่เหมาะสมกับงานอีกอย่างหนึ่ง หรืออาจมีความผูกพันอื่นในแง่จิตใจที่ต้องจากถิ่นฐาน
ตั้งเดิมของตนไป หรือไปอยู่ในถิ่นฐานที่ตนเองไม่ชอบ ทางที่ดีที่สุดก็คือการพิจารณาจาก
สภาพการยึดที่ดินที่เป็นอยู่ในขณะนั้น จากนั้นก็ยึดที่ดินบางส่วน โดยให้ดูว่าการกระทำ
เช่นนั้นจะต้องไม่กระทบกระทบ เทือนกรรมสิทธิ์ของ เจ้าของ เก่าหรือกระทบกระทบ เทือนสิทธิน้อย
ที่สุด ในส่วนที่เกินความจำเป็นก็ให้รับแล้วแจ้งจ่ายให้แก่ผู้ที่ไม่มีความสามารถสัดส่วนที่พระคกรกำหนด
วิธีการ เช่นนี้อาจทำให้ชาวนาที่มั่งมีอาจหลีกเลี่ยงการปฏิรูปที่ดินไปได้ และอาจทำให้บุคคลเหล่านั้น
ร่ำรวยขึ้นกว่าเดิม แต่ถ้าเปรียบเทียบกับวิธีการจัดสรรที่ดินของกลุ่มน้องโซล เชวิค 28 แล้วจะได้ผลกว่า ใน

เรื่องนี้ เมา เอองก์ยอมรับแต่ก็ยังมีความเห็นต่อไปอีกว่า ปรากฏการณ์เช่นนั้นเป็นสิ่งที่พระคติองยอมเลี้ยงบ้ำทั้งนี้ เพื่อรักษาบริษัทผลิตไม่ให้ถูกทำลายลงไปทั้งหมด เมายังแสดงให้เห็นต่อไปอีกว่า ผลผลิตทางด้านการเกษตรในพื้นที่ปลดปล่อยมีบริษัทน้อยกว่าค้า เปรียบเทียบกับในสมัยก่อน และเขาเอองก์ไม่ต้องการให้คิดคำลั่งไปกว่าเท่าที่เป็นอยู่ ถ้าหากเขารู้สึกน้องกันได้ สำหรับกลุ่มนักชีววิทยา 28 ในค่านิยมในเรื่องนี้ได้ใจมีความว่าเป็น “ผู้นักน้องกลุ่มชาวนาผู้มีมี” ข้อกล่าวหานี้นับว่ารายแรงมากสำหรับเมา เพราะสุดท้าย เองก็สังค์เนินนโยบายปราบปรามพวกชาวนาผู้มีในสหภาพโซเวียตอยู่

ความขัดแย้งที่สำคัญอีกประดิษฐ์หนึ่งได้แก่นโยบายทางด้านการทหาร ในระหว่างปี ค.ศ. 1930-1934 กองทหารก็มีนิติบัญญัติที่ต้องดำเนินการทั้งหมดที่เหนือกว่าไม่ว่าจะทางด้านกำลังพล และอาวุธยุทธ์อย่างไร เช่น ใจมีตีเขบทบดบลล์อยที่เมืองเกียงซีติง 5 ครั้งด้วยกัน¹ ในการต่อสู้กับกองทัพก็มีนิติบัญญัติใหม่ เช่นมาใช้² คือ จะไม่เผชิญหน้าศัตรู และพร้อมที่จะล่าถอยค้า เสีย เปรียบ เมื่อประกอบกับความต้องประสิทธิภาพในการรับของทหารก็มีนิติบัญญัติ ที่สุดกองทหารม้าของเขาก็จะปิดล้อมและทำลายศัตรูโดยย่างง่ายดาย เมา เรียกร้องให้ทุกคนมีความอดทน ไม่ว่าจะอยู่ยังจากทหารรัฐบาลเท่าใดก็ตาม และความอดทนจะนำไปสู่ชัยชนะในที่สุด ที่เมาคิดดังนี้ เพราะว่ากองทัพก็มีนิติบัญญัติที่มีกำลังพลมากกว่า การรวมแบบเผชิญหน้า และโดยไม่ศึกษาจุดอ่อนของศัตรู นอกจากไม่สามารถขับไล่ศัตรูได้แล้วอาจจะต้องพ่ายแพ้อีกด้วย อีกประการหนึ่งก็คือความไม่พร้อมของกองกำลังปลดปล่อย กำลังพลอีกทั้งอาวุธก็ยังน้อยมาก และก็ยังล้าสมัย การทำสังคมนอกรูปแบบ และการจ่องจลวยโอกาส เช่นทำลายศัตรูจริงก็คือเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง แต่สำหรับกลุ่มนักชีววิทยา 28 กับเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าว

¹ จุลชัย บุลศิลป์, จิน : การต่อสู้เพื่อหมายความนำ, (๒๕๒๑) หน้า 283.

และ Hsu, Rise of Modern China, pp. 655-658.

² ไพบูลย์ วงศ์วนิช, อ้างแล้ว, หน้า 21 1-212. และเพนท์ลอนล์,

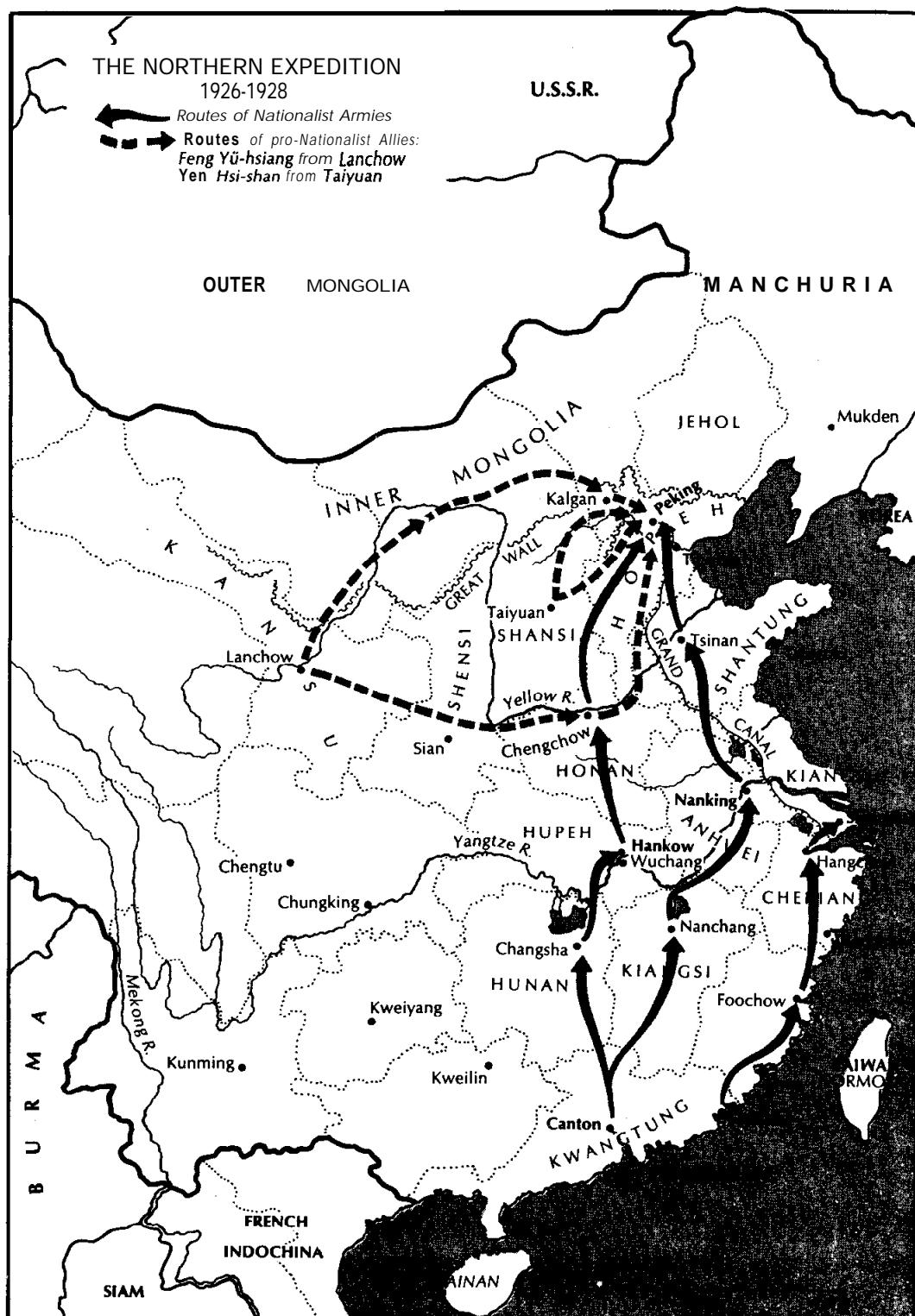
หน้า 255-261.

ไม่เป็นผลติทางการ เมือง และมองว่า เป็นการกระทำของคนตลาดกลัว กุญแจร้ายว่ากองทัพ
แดงต้องไม่ถอยหนี ต้องไม่ยอมปล่อยให้กองทัพกึกมินตั้งล่วงล้าอำนาจ เนื่อง เนื่องจากปล่อย
เข้ามาทำลายชัยชนะและกำลังใจคนในขบวนการได้ นั่นคือหน้าที่หัวหน้าที่หัวหน้ากองทัพแดงก็คือต้อง¹
ยกบังดินแคนของตน เองไว้

มีคนบางคน เคยกล่าวเอาไว้ว่า เมื่อจบวิธีการรบในรูปแบบของสังคมของจีร
ส่วนกุญแจล็อก เชวิคต้องการรบในสังคมตามเดิมรูปแบบ สังคมของจีรตามที่เข้าใจกันก็คือการ
รับวิธีหนึ่งที่อาศัยกำลังหัวหน้าที่ใช้ช่วงเวลาที่ว่าง เว้นจากการเพาะปลูกจันอาฐ
ขึ้นต่อสู้ หรือชุ่นโจรต่อ่ายตรงข้าม หรือไม่ก็คัดเลือกสมาชิกขึ้นมาฝึกฝนให้มีความสามารถในการ
ใช้อาชญา เป็นอย่างดี จากนั้นก็จะจัดแบ่งออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประปนไปกับพวกชาวบ้านทั้งนี้ เพื่อ²
เป็นการพลาสต์และเข้าทำลายล้างฝ่ายมื้น เมือง เมื่อโอกาสอำนวย กล่าวโดยสรุปสังคม
กองจีรก็คือการรบนอกรูปแบบ ใช้คนไม่นำกและเน้นการชุ่นโจรเป็นหลัก แต่ถ้าเราพิจารณา
ในทางปฏิบัติโดยเฉพาะในช่วงที่เมืองตั้ง เชปลดปล่อยที่เมืองเกียงสี จะเห็นได้ว่าสิ่งที่เมืองทำ
แตกต่างไปจากหลักการที่มากกล่าวไว้โดยลีน เชิง ไม่มีทั้งชาวนาที่จันอาฐขึ้นต่อสู้เป็นครั้ง³
เป็นคราว ไม่มีแม้แต่การรบโดยใช้กำลังหัวหน้าของกองทัพแตง หรือการรบแบบเผชิญหน้ากัน
ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าสิ่งที่เมืองต้องการก็คือการทำสังคมแบบจรยุทธ์² นั่นคือเน้นการ
เคลื่อนที่ไปไม่ทุกอย่างกับที่มากกว่าการบีกหลัก เพื่อปกป้องพื้นที่ดัง เช่นที่กระทำกันในสังคม
เดิมรูปแบบ แต่สำหรับกุญแจล็อก เชวิค 28 ช่องสังคมในรูปแบบอย่างแน่นอน ทั้งนี้เป็น
เพระกุญแจนี้ต่างเชี่ยวชาญในทฤษฎีแห่งการปฏิวัติและการใช้กำลังมวลชนช้าไว้ช้านาติด
อาฐ จึงให้ความสำคัญกับพลังมวลชนมากกว่าที่เมากิด

¹รายละเอียดเพิ่มเติมดู อธยา โภณลักษณ์, "ประวัติศาสตร์ร่วมสมัย",
(กรุงเทพ, 2532) หน้า 54-57. และ วาริน รุ่งจุรภัทร, ยุทธ์ 25,000 สี,
(กท, 2522) หน้า 47.

²นพพร สุวรรณพานิช, อังแล้ว, หน้า 14-17.

ภาพที่ 58 เส้นทางการเคลื่อนทัพสู่ภาคเหนือของก๊กมินตึ้ง

ความคิดที่ແກต่างกันดังกล่าวในส่วนด้วยของ เมาເອງແລ້ວມີສາເຫດມາຈາກ
ความຍືດນິນໃນຮັບຮອບຮົມເກົ່າແກ່ຂອງຈິນເອງ ສ່ວນກຸ່ມບອລເຊີວີກ 28 ພຍາຍານທ່ານໃຫ້
ເດີນທານແນວທາງແທ່ງການບົງວິຫຼືອຍ່າງ ເຄື່ອງຄຣັດ ເນັ້ນທຳນອງ “ໂອໄດ້ແຕ່ທັກໄນ໌ໄດ້” ຂຶ່ງ
ອູໜ່າມີອະຈະ ເປັນວິທີກາຮອງບັກນູງວິຫຼືໃນຢູ່ໄປມາກວ່າ ສ່ວນຂອງເມານັ້ນເຂົ້າໃຈມັນດ້ວ
ປະນີປະນອມ ອີ່ອແມ້ແຕ່ກາຍາທີ່ໃຊ້ ເພື່ອກາປຸກຮະດົກ ເປັນກາຍາແນບຫາວັນທີຄົນແມ້ໄນ່
ນີ້ກາຮືກາຍົກສານາຄເຂົ້າໃຈໄດ້ດີ

ກ່ອນທີ່ກຸ່ມບອລເຊີວີກ 28 ຈະເດີນທານນາອິງເກີ່ງສີ ເມາທໍາກາຮົດໝັ້ງໃຫຍ່ ຖ.
ມາແລ້ວສິ່ງ 3 ຄຣັງດ້ວຍກັນ ຄຣັງທີ່ 4 ເກີດຂຶ້ນໃນປີ ດ.ສ. 1933 ແຕ່ຄຣັງທີ່ 5 ຂຶ້ງເກີດຂຶ້ນໃນປີ ດ.ສ.
1934 ແກຕ່າງໄປຈາກຄຣັງກ່ອນ ຖ. ໃນຄຣັງນີ້ ເຊີ່ງໄຄນ່ຫຍາບດີອິງຂຶ້ນພົດພລາດທີ່ມຳນາໃນ
ອົດຕີ ຈຶ່ງເປົ້າແລ່ງແຜນກາຮຽນໃໝ່ ຕີ່ອແຫນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈມີຕີໃນທັນທີກັນໄດ້ ຂຶ່ງທຳໄທກອງກໍາລັງຂາດ
ກາຮົດຕ່ອແລະງ່າຍຕ່ອກກາຮູກໄຈມີຕີ ເຊີ່ງທັນມາໃຊ້ວິທີກາຮົດໝັ້ນກອບແລະຄ່ອຍ ຖ. ມີນວັງລົ້ມ
ເຂົ້າໄປທີ່ລະ ເລັກທີ່ລະນ້ອຍ ດ້ວຍວິທີກາຮ ເຊັ່ນນີ້ອີກເນີນຈະສາມາຮແກ້ໄຂຂົນກຫຮ່ວ່ອງ
ດັ່ງກ່າວໄດ້ແລ້ວຍັງສາມາຮນີນມັງຄັນໄທກອງກໍາລັງຂອງເນາໝາດທາງຕ່ອງສູ້ອັກດ້ວຍ

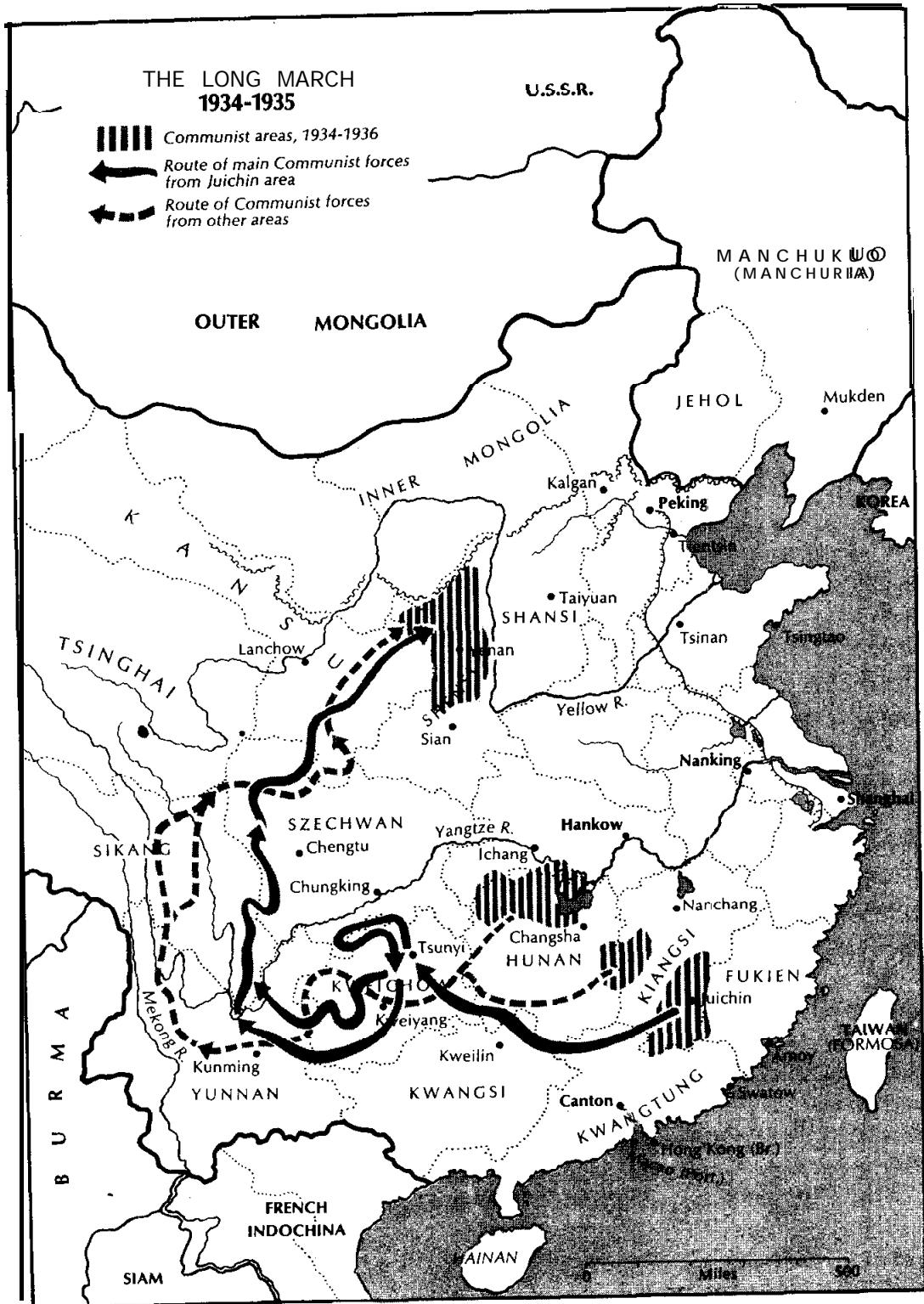
ຈາກກາຮົດໝັ້ນຂອງກອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງ
ຮັບຮົມ ເມາໄດ້ເສນອແນວທາງແກ້ໄຂວ່າ ສິ່ງທີ່ກອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງ
ເຂົ້າດ້ວຍກັນ ຕີ່ຝ່າງລົ້ມກອງກໍາລັງຂອງຮັບຮົມ ຈາກນັ້ນຍັ້ອນກັບນາທີທາງດ້ານຫັ້ນຂອງຜ່າຍ
ສັດຖຸ ນ້ຳເສນອຂອງເນາທຳໄທ ເກີດກາຮ ໂດຍເຄີຍກັນໃນຮະຫວ່າງໜູ້ຜູ້ນໍາວ່າ ແຜນຍູ່ຫອສາສຫງົບໄດ້
ເໝາະສົມກວ່າກັນຮະຫວ່າງກາຮຕັ້ງຮັບອູ້ໃນທີ່ມີກາຮອອກໄປຕ່ອງສູ້ໃນທີ່ໄລ່ງ ຂຶ່ງອູ້ວ່ານໍາຈະເປັນ
ກາຮ ເສີ່ງໂຄຍ ເພາະເມື່ອຕ້ອງ ເຈອກບໍ່ສັດຖຸທີ່ມີປະລິຫິກພົດຕີກວ່າ ເຊັ່ນກອງກໍາລັງຂອງກົມືນຕິ່ງ ແຕ່
ຖື່ອຍ່າງໄຮກ໌ຕໍ່ເນາຄີຕ່ວ່າ ທີ່ເລືອກແນວທາງທີ່ 2 ໂອກາສຂອງກາຮອູ້ຮອດຈະມີນາກກວ່າ ແຕ່
ກຸ່ມບອລເຊີວີກ 28 ໃນໆເຫັນດ້ວຍ ແລະວ່າຫັນທີ່ຂອງກອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງຂອງກໍາລັງ
ໄດ້ໄນ້ໃຊ້ກາຮລ່າຄອຍ ແລະສັ່ງກາຮໃຫ້ຈັດແຜນນົ່ອງກັນພື້ນທີ່ອ່າງໝາແນ່ນ ເມາຈຳຕ້ອງບົງວິຫຼືດ້ານ
ແຕ່ກໍໄນ້ອ່າຈັກນົ່ອງພື້ນທີ່ຈາກກາຮໂຈມຕ້ອຍ່າງຊຸນແຮງຂອງຜ່າຍຮັບຮົມໄດ້ ສຸດທ້າຍທາງອອກທາງ

เดียวของญี่ปุ่นที่เมืองเกียงสีก็ได้ก่อตัว การละทิ้งฐานที่มั่น ถือได้ว่าเป็นการเริ่มต้น การเดินทางไกลอันยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ

การขัดแย้งระหว่างกองกลุ่มนกล เชวิค 28 ทางหนึ่งคือการยึดหัวเมืองหลักการปฏิรูปที่ญี่ปุ่นต้อง กับนโยบายของความเป็นไปได้ของ เมือง เทศบาล เช่นนี้เกิดขึ้นอีกหลายครั้งหลาย คราวในที่ประชุมของพระรัตนมัยานิสต์จีน การขัดแย้งครั้งนี้รู้จักกันต่อมาว่า เป็นการขัด แย้งระหว่างกองทัพแดงกับกองกลุ่มนักปฏิรูป มีอาชีพ ความขัดแย้งในลักษณะ เดียวที่เกิดขึ้น อีกหลายครั้งในช่วงปี ค.ศ. 1947-1948 และ 1966-1967 เมื่อยุ่นนำบางคนของพระรั ฐสิ่งกว่าวิญญาณของความเป็นนักปฏิรูปที่ญี่ปุ่นต้องหย่อนยานไป และจำเป็นที่จะต้องรื้อฟื้น ความเป็น "สีแดง" ของชาวจีนทั้งมวลให้เข้มข้นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ถึงแม้ว่าในข้อเท็จจริง แล้ว ในช่วงเวลาอันยาวนานพระรัฐมีบุคคลที่เข้าใจอย่างลึกซึ้งในทฤษฎีแห่งการปฏิรูปมากแล้วก็ตาม ด้วย เหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าสัญชาติญาณของความเป็นนักปฏิรูปแต่เพียงอย่างเดียวหาใช่เป็นเครื่องมือ ที่สำคัญของพระรัฐที่จะรักษาอำนาจของตนไว้ได้ หากแต่ต้องอาศัยสื่ออย่างอื่นเป็นส่วนประกอบ อีกด้วย เทศบาล เช่นนี้เคย เกิดขึ้นมาแล้ว เช่น เดียวที่ กับ เนินภายหลังการปฏิรูปของชาว จีน ในปี ค.ศ. 1917

การเดินทางไกล (ค.ศ. 1934-1935)

ในเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1934 กองทัพกึมินตั๊ง ได้พบกับสิ่งที่ไม่เคยเห็น มา ก่อน นั่นคือคนจำนวนกว่า 100,000 คน ต่อสู้กับกองทัพญี่ปุ่น เกียงสี แต่ลักษณะต่าง กันที่สุดของกองทัพญี่ปุ่น ไม่ได้เป็นการบุกครอง แต่เป็นการต่อสู้กับกองทัพที่ต้องการรักษาชีวิต เมื่อ ญี่ปุ่น กองทัพญี่ปุ่น ต้องการบุกครอง เกียงสี และเพื่อให้รอดพ้นจากการโจมตี กองทัพญี่ปุ่นเลือก เดิน ทางลึกเข้าไปในประเทศทางภาคตะวันตก จากนั้น ก็ว่ากันว่า ญี่ปุ่นเป็นผู้ที่ทุรကุณดา ผ่าน เหตุการณ์ ญี่ปุ่น ของชาวพื้นเมือง เมื่อต่อต้าน ๆ ความพยายามให้เห็น เป็นประจำ มีทั้งชาย เพาะะฝูงของทหารผ่านบ้าน เมือง จากชาวพื้นเมืองที่เกลียดชังชาวจีน เป็นการลวนด้ว

ภาพที่ 59 การเดินทางไกล

จากไร้ศัยไข้เจ็บ จากความอดอยากร รวมทั้งจากความอ่อนเพลีย เมื่อต้องเดินทางผ่านพื้นที่ที่ธรัตน์ค่า จนกระทั่งบรรลุถึง เป้าหมาย ที่มายกลสั่นชี ทางภาคเหนือของจีน ในปี ค.ศ. 1935 หินที่นี้ถือว่า เป็นหินที่ทับลอดภัยมากที่สุด แต่กว่าจะบรรลุถึง เป้าหมาย พระองค์สูญเสียสมาชิกไปถึง 8-9 คน¹ อาย่างไรก็ตี ในจำนวนสมาชิกที่รอดตายจากการเดินทางไกลครั้งนี้ ต่อมากลับเป็นผู้มีบทบาทหนือแผ่นดินจีนต่อมาอีกถึง 30 ปี

การเดินทางไกลไม่เพียงแต่จะทำให้พระคุณมีวนิษ्ठารอดพ้นจากการภัยล้างของฝ่ายกึกนินตึ้ง แต่ยังทำให้บทบาทของ เมาเช-ตุ้งโดยเด่นชัดอีกด้วย ก่อนการเดินทางไกล เมาเป็นเพียงสมาชิกคนหนึ่งของพระองค์ และยังคงทำสำเนียงภาษาหลังเกิดขัดแย้งกับกลุ่มนบลเชิร์ค 28 แต่หลังจากความล้มเหลวในการต่อสู้กับกึกนินตึ้ง และทำให้จำนวนสมาชิกลดลงจาก 3 แสนเหลือประมาณ 4 หมื่นคน ความคิดที่จะได้ยุนนำใหม่ เริ่มรุนแรงขึ้น จนนาในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1935 หรือในช่วง 3 เดือนแรกหลังจากออกเดินทาง ยุนนำระดับสูงของพระองค์² ที่ร่วมเดินทางไปด้วยกันร้อนใจกันยกให้เมาเป็นผู้นำของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว

ในการบริหารงาน เมาไม่พยายามรวมอำนาจไว้แต่เพียงผู้เดียว หากแต่จะกระจายไปสู่บรรดาผู้นำคนสำคัญของพระองค์ ซึ่งทำงานร่วมกันได้เป็นอย่างดี และหลายคนมีส่วนในการบริหารประเทศต่อมา³ ที่ควรกล่าวถึงได้แก่

1. เสี้ยง เชี่ยว-ผิง⁴ (ค.ศ. 1904-) เสี้ยงเข้าร่วมกับกระบวนการในปี ค.ศ. 1924 ครั้งยังศึกษาอยู่ที่ประเทศไทยรังสี แล้วก็กลับไปเมืองกวางสี ในระหว่างปี ค.ศ. 1929-1930 หลังจากล้มเหลวได้เดินทางเข้าไป

¹Bianco, op. cit., p. 68.

²พาย, อ้างแล้ว, หน้า 199-200. ส่วนรายชื่อผู้นำคนสำคัญที่ร่วมในการเดินทางไกล @ Wilson, op. cit., pp. 367-371.

³Clubb, op. cit., p. 312.

⁴Wilson, op. cit., p. 72.

ร่วมกับกลุ่มคอมมิวนิสต์ที่เกียงสี และอยู่ที่นั่นจนกระทั่งเกิดเหตุการณ์ "การเดินทางไกล"

กับกลุ่มนลเซวิค 28 เดิมมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีนัก

2. หลิน เปี้ยง¹ (ค.ศ. 1907-1971) นายทหารผู้มีความสามารถอยู่ใน

เข้ารับการศึกษาในสถาบันทหารรัม เปาภาย ได้การบริหารงานของพระครูก็อกมินตั้งในระหว่างปี ค.ศ. 1925-1926 เขาร่วมในกองทัพก็อกมินตั้งในคราวเดินทัพปราบชนศึกทางภาคเหนือ ในระหว่างปี ค.ศ. 1926-1927 ทำการรบอย่างห้าวหาญจนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้นำกองพล เมื่ออายุได้เพียง 20 ปี เมื่อเกิดชัดแย้งกันระหว่างพระครูก็อกมินตั้งและพระครุฑอมิวนิสต์จีนในปี ค.ศ. 1927 หลินเข้าร่วมก่อการจราจลที่เมืองนานชาง ติดตาม จู เด้ ซึ่งเกือกเชาจิงกานชาน เขาร่วมเป็นผู้นำมิตรกัน เมา เช-ตุง ในช่วงของการเดินทางไกล ผลงานของเขากลับได้รับการยกย่องเป็นผู้มีบทบาททางทหารสูงคนหนึ่งของกองทัพแดง

3. หลิว เจ้า อี้² (ค.ศ. 1898-1969) หนึ่งในจำนวนนักการศึกษาที่สมัคร

เข้าเป็นสมาชิกของพระครุฑอมิวนิสต์จีนในปี ค.ศ. 1921 ขณะกำลังศึกษาอยู่ในมอสโคว มีความเชี่ยวชาญในด้านปูร์ใช้แรงงาน และการจัดตั้งองค์กรการได้ดิน ในปี ค.ศ. 1934 เขาร่วมกับเมาที่เมืองเกียงสี มีส่วนร่วมในการเดินทางไกลแต่ต้องหยุดกลางคัน เพราะได้รับคำสั่งให้ไปดำเนินการปลุกระดมมวลชนในเขตปกครองของก็อกมินตั้งทางภาคเหนือ

4. เมิง เศ-ชุย³ (ค.ศ. 1899-) บุคคลผู้นี้อีกคน เป็นนายทหาร

ประจำการในกองทัพของชนศึกผู้หนึ่งแห่งมณฑลหุนานก่อนที่จะสมัคร เข้าเป็นทหารในกองทัพ

---

¹Lin Piao, "The International Significance of Comrade Mao Tse-tung's Theory of People's War", in Essential Works of, pp. 416-417.

²Ibid., pp. 154-155.

³Wilson, op.cit., p. 68.

ก็กมินตั้ง ในปี ค.ศ. 1926 อีก 2 ปีต่อมาคือในปี ค.ศ. 1928 เมื่อเกิดขัดแย้งกับ
พระคอกกมินตั้ง เขายังเป็นผู้หนึ่งที่นักองการลัจลังในบังคับบัญชาการกบฏขึ้น จากนบทบาท
นี้ เองทำให้เขาได้กล้ายเป็นผู้นำทางทหารคนสำคัญของพระคocomมิวนิสต์คราวที่ตั้ง เขต
ปลดปล่อยอยู่ที่เมือง เกียงสี

5. โจว เอน ไอล¹ (ค.ศ. 1898-1976) เป็นผู้ที่มีอิทธิพลมากที่สุดคนหนึ่ง
ของพระซีซีพี พื้นฐานการศึกษาจากบรรเทาญี่ปุ่น และมีโอกาสเดินทางไปญี่ปุ่นหลาย
ประเทศโดยเฉพาะบรรเทาญี่ปุ่นรั่งเรือง และทำให้เขามีส่วนร่วมในการจัดตั้งพระคocomมิวนิสต์
ขึ้นในปี ค.ศ. 1923 ในปี ค.ศ. 1925-1926 เขารับตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายการเมือง
ณ สถาบันการทหารวัฒนา ภายใต้การบังคับบัญชาของ เชียง ไค-เชก โจวมีบทบาทมาก
ต่อกองทหารสังกัดก็กมินตั้งทั้งในขณะที่เขาริหารสถาบันวัฒนา เป้า และอีกครั้งในช่วงของการ
ร่วมมือกับคริสต์และ อีกทั้งมีส่วนในการวางแผนก่อการจลาจลในปี ค.ศ. 1927 หลังจากนั้น
ก็ใช้เวลาส่วนใหญ่บริหารองค์การของพระคocomญี่ปุ่นในตัวเมืองใหญ่ ๆ โดยเฉพาะในเมืองเชียงไฮ
และมอสโคว่า ต่อมาในปี ค.ศ. 1931 ย้ายไปประจำการอยู่ที่เมืองเกียงสี ก้าวเข้าสู่กลุ่มผู้นำ
สูงสุดในช่วงการเดินทางไกล ในส่วนตัว โจวได้รับการยกย่องว่า เป็นนักการชุดที่หาตัวจับ
ได้ยาก² และเชี่ยวชาญทางด้านการเจรจาต่อรอง สามารถแก้ไขข้อขัดแย้งภายในพระคocomให้
ถูกต้องได้อย่างเรียบร้อย อีกทั้งมีบทบาทอย่างมากในการปลูกฝังความเข้าใจอันดึงนาระหว่าง
คนจีนภายในชาติโดย เผดายกับพวกที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์และกับต่างชาติได้เป็นอย่างดี

6. โจ เต³ (ค.ศ. 1866 - 1976) เพื่อนบ้านชาวต่างด้าวที่มีชื่อเสียงในพระคocomให้
1928 ทั้งยังดำรงตำแหน่งผู้นำกองทัพแดงมาโดยตลอด

¹ Ibid., pp. 72-75. และ เอ็ดการ์ สโนว์, ดาวแดง, หน้า 99-106.

² Malie and Wang Ning, "Zhou En lai in the Arena of Diplomacy ", in China and the World, ed. by Zhou Guo (Beijing, 1982), pp. 22-42.

³ Ibid., pp. 59-65.

ภาพที่ 60

เนา เช-ตุง กับ อู เด้

หลิน เปี้ยว

เจียง จิง กับ โจว เอน-ไอล

เปีง เศ-ฉุย

พระคริสต์ ภายใต้การนำของ เนา เช-ดุง กล้ายเป็นองค์การชาตินิยมที่สมบูรณ์แบบมากขึ้น ความสำเร็จนี้ส่วนหนึ่งมาจากการชัดอธิผลของต่างชาติออกไประที่สำคัญได้แก่ กลุ่มนบลเชวิก 28 ซึ่งไม่เพียงแต่จะผ่านการอบรมมาจากสหภาพโซเวียต ยังได้รับอภัยโดยตรงมาจากสตาลิน อีกทั้งยังมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับกลุ่มที่ปรึกษาชาวรัสเซียอีกด้วย เนา เองไม่เคยเดินทางออกนอกประเทศและก็ไม่เคยจะเห็นด้วยกับแนวคิดของกลุ่มนี้เลย การเข้ากันไม่ได้ทำให้ถึงกับมีผู้กล่าวว่า "เมากองไม่รอดชีวิตกลับมา ถ้าเมาเดินทางไปรัสเซียและพบสตาลิน" นอกเหนือสิ่งอื่นใด ถ้าไม่มองในด้านความเป็นอิสรภาพในการบริหารงาน เมามีความเป็นชาตินิยมมากกว่ากลุ่มนบลเชวิกทั้ง 28 คน นี่คือเมามองไปที่การแก้ไขปัญหาทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการปกครอง ที่ชาวจีนทั้งมวลกำลังประสบอยู่ ในขณะที่กลุ่มนบลเชวิก 28 แม้จะเข้าใจในประเด็นข้างต้น แต่ก็ไม่ได้ให้ความสนใจเท่าเมา สิ่งที่พวกเขางานใจคือ "การต่อสู้ทางชนชั้น" อันเป็นการเดินตามกรอบที่พระคริสต์และพระก็มินตั้ง นับว่ายังห่างไกลพระคริสต์อีกมากนัก และเป็นเหตุให้พระคริสต์ประสบชัยชนะจนถึงกับสามารถเข้าควบคุมพื้นที่ส่วนใหญ่องค์ประเทศได้อย่างรวดเร็ว

นอกเหนือไปจากนั้น เมายังมีความสามารถที่จะนำสิ่ง 2 สิ่งที่ขัดกันหรือไม่เข้าหากันได้ให้เข้ากันและเสริมกัน ของทั้ง 2 สิ่งที่ว่าก็คือนโยบายการสร้างชาติให้แข็งแกร่ง กับการสร้างความกินดือยูติให้แก่คนยากจน ด้วยการรวมอุดมการณ์ทั้ง 2 เข้าด้วยกัน ทำให้ในช่วง 20 ปีแรกภายใต้การนำของเมา พระคริสต์ประสบความสำเร็จนำหน้ากลุ่มนบลเชวิก 28 ที่เน้นแต่ "การต่อสู้ทางชนชั้น" มา เป็นประเด็นของการต่อสู้ในท่านอง เดียวกัน ก็เห็นพระคริสต์มินตั้งที่พยายามต่อสู้เพื่อเอกสารของชาติโดยไม่ได้เน้นประเด็น "การต่อสู้ทางชนชั้น" เลย อย่างไรก็ต ในมั่นหมายชีวิตของเมา ผู้ซึ่งอุทิศชีวิต เพื่อการสร้างพระคริสต์ให้เป็นองค์การชาตินิยม ต้องประสบกับความขัดแย้ง เมื่อยุ่นนำพระคบงคุณและห้องอุดมการณ์ของพระคไปนั่นคือ บุ่งแต่จะปลูกฝังความเป็นชาตินิยมแต่เพียงอย่างเดียวในขณะเดียวกันก็จะ เลยความสำเร็จในเรื่องชนทันไป

การขยายอิทธิพลทางทหารของญี่ปุ่น

ในบรรดาภูมิประเทศทั้งหลายในเอเชีย จีนเป็นมรดกหนึ่งที่ถูกกรุงรานจากชาติมหาอำนาจอยู่ตลอดเวลา¹ รองร้อยของการถูกรานปราบภัยให้เห็นไปทั่ว แม้การถูกรานจะจบสักลงแล้ว แต่จีนก็ยังถูกความคุณด้วยกองกำลังของต่างชาติ เช่น ในมหกังมีเรือรบแล่นไปตามอุณัมแม่น้ำแยงซี หรือยกอย่างกายให้การปักครองโดยตรง เช่นในพื้นที่บางส่วนของเมืองเชียงไฮ้ และเทียนสิน อย่างไรก็ตามในช่วงทศวรรษที่ 1930 อิทธิพลของต่างชาติค่อยลดน้อยลง ทั้งนี้ภายหลังจากที่ เชียงไค-เชค รวมประเทศและตั้งรัฐบาลแห่งชาติขึ้น จากนั้นเชียงก์สามารถซักจูงให้ต่างชาติ อันได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส และสหรัฐอเมริกา ยุคดินโ乂นายแทรกแซงกิจการภายในของประเทศไทย รวมทั้งคืนดินแดนที่ได้รับสมปทานไป² ทั้งนี้ยกเว้นญี่ปุ่นแต่เพียงประเทศไทยที่ยังปฏิเสธการร้องขออยู่

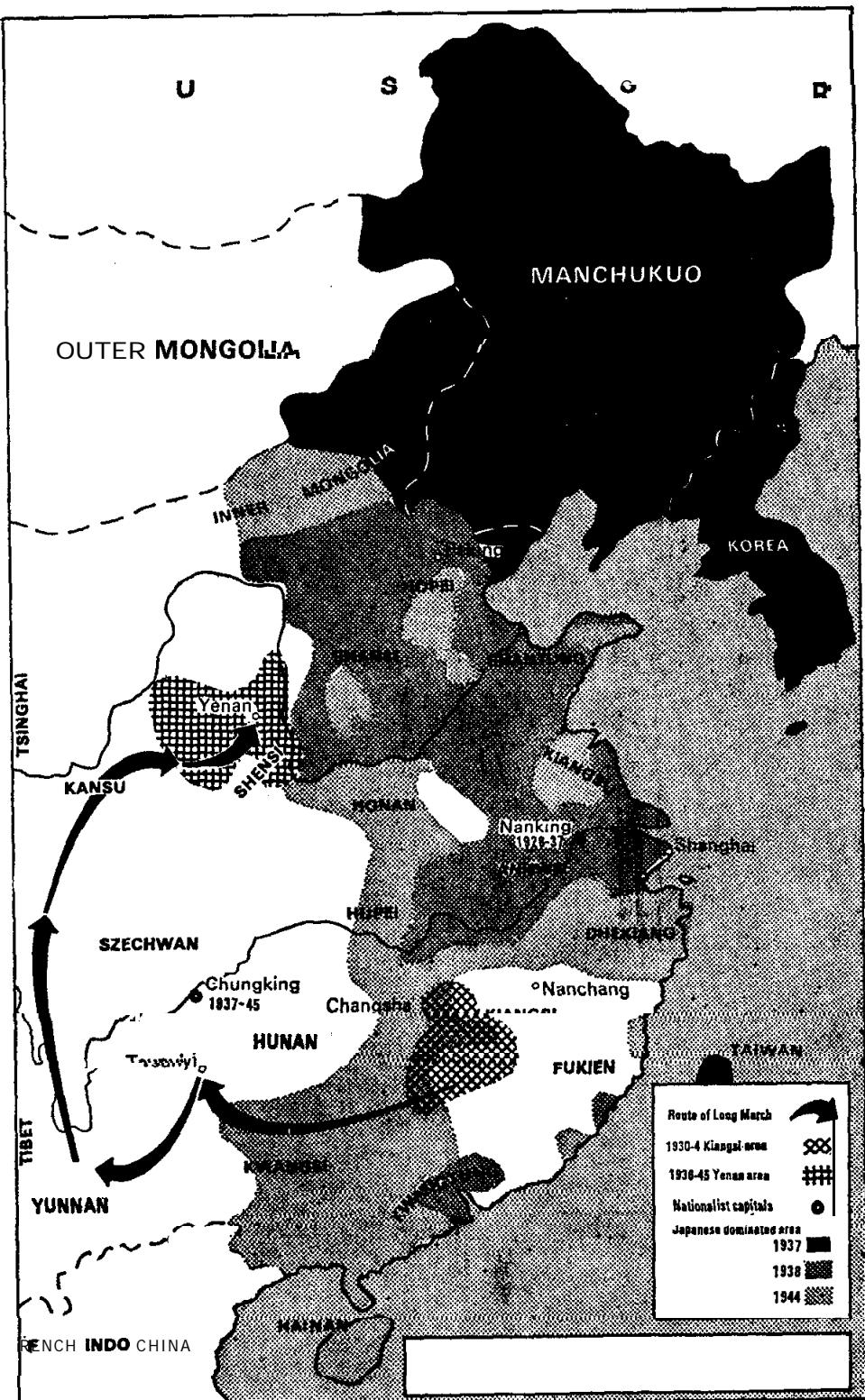
ญี่ปุ่นขยายศักดิ์ทางทหารอย่างจริงจังและเข้ายึดดินแดนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อันได้แก่ส่วนหนึ่งของแมนจูเรียไปจากจีนในปี ค.ศ. 1895³ พอกลังในปี ค.ศ. 1928⁴ ความสูญเสียใหญ่ตุ่งและเมืองท่าที่สำคัญอีก 2 แห่งคือ ไตรเรน และปอร์ต อาร์เตอร์ ก็ตกเป็นของญี่ปุ่น นอกจานี้ยังรวมทั้ง เส้นทางรถไฟสายแมนจูเรียตอนใต้ ซึ่งวิ่งจากเมืองท่าไตรเรนไปเชื่อมกับเมืองสำคัญ ๆ ทางภาคเหนือ และลิทธิในการลงทุนร่วมในกิจการสำคัญ ๆ อิทธิพลของญี่ปุ่นโดยเฉพาะทางด้านกิจกรรมไฟฟ้า เมืองแร่ โรงงาน และอื่น ๆ โดยมีทหารญี่ปุ่นเป็นผู้ให้ความคุ้มครองการคุ้มความอ่อนแออาจอธิปไตยที่ขยายวงกว้างขึ้นเรื่อย ๆ ได้สร้างความ

¹ Yang Zhao and others, An Outline History of China, edited by Bai Shouyi (Beijing, 1982) pp. 465-470.

² Fairbank and Reischauer, op. cit., p. 451.

³ Yang, op.cit., pp. 470-475.

⁴ Hsu., op. cit., pp. 640-649.

ภาพที่ 61 พื้นที่ภายใต้อิทธิพลญี่ปุ่น เชียง และ เม่า

ภาพที่ 6 2 ชุมศึก เพ็ง ยุ่ง เลียน

ภาพที่ 6 3 ชุมศึก จาง โซ-หลิน

ไม่พอใจให้แก่ชาวจีน ซึ่งแสดงให้เห็นตั้งแต่ในช่วงของสังคրายโลกครั้งที่ 1 และต่อ ๆ มา เมื่อชาวจีนเริ่มต่อต้านค่ายการเดินบนวนและไม่ชื่อสินค้าญี่ปุ่น¹ รวมทั้งประท้วงการเข้ายึด ครองเม่นฉะเรีย ชานธุง และพื้นที่ส่วนอื่น ๆ อ้างว่าการทดสอบออกค่ายการประท้วงก็ยัง ไม่รุนแรงพอที่จะทำให้ญี่ปุ่นถอนกองทัพออกไปจากเม่นฉะเรียได้ และในท่านองเดียวกัน ญี่ปุ่น ก็ไม่ต้องการและพยายามสักดักกันการเดินทางของกองทัพที่พ่อจะห้ามท้ายอ่านาจของตนได้ใน เม่นฉะเรีย

ในเม่นฉะเรีย ญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับชนศิกจีนคนหนึ่งชื่อ จาง ไซ-หลิน และก็ค่ายความสัมพันธ์ดังกล่าวทำให้ญี่ปุ่นรอดพ้นจากการต่อต้านจากทหารฝ่ายรัฐบาล อ้างว่า ไร ก็ต การขยายอิทธิพลญี่ปุ่น เนื่องจากกองทัพก็มีนิติบัญญัติ ในปี ค.ศ. 1928 และกระแสรข่าวที่ว่า จางจะร่วมมือกับ เชียง เพื่อต่อต้านญี่ปุ่น ทำให้ความสัมพันธ์ที่เคยแน่นแฟ้นขาดสะบันลึง และ นำมาสู่การลอบลังหารจางในวันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 1928² ด้วยความหวังว่า เมื่อจาง จากไปแล้ว ญี่ปุ่นค่ารังค่าแห่งแทนคือจาง ซือ-เหลียง บุตรชายซึ่งเป็นคนอ่อนแอด และติดยาเสพติดจะควบคุมได้ง่ายกว่า แต่ผลกลับไม่ได้เป็นไปตามที่หวังไว้ เมื่อเข้ารับตำแหน่งชนศิกแทนนิติ จางซึ่งบุตร เปเลียนบุคลิกใหม่ เลิกยาเสพติด ทำการปฏิรูปกองทัพ และที่สำคัญคือ เข้าร่วมมือกับก็มีนิติบัญญัติต่อต้านญี่ปุ่น

ต้นทศวรรษที่ 1930 รัฐบาลญี่ปุ่นตอกย้ำให้อ่านาจของกลุ่มนayeทารหัวรุนแรง³ ผู้ซึ่งได้รับอิทธิพลจากความสำเร็จทางทหารของชาติอื่น ทั้งผลกระทบจากความต่อต้าทาง ต้านเศรษฐกิจ และ เพื่อปกป้องผลประโยชน์จากตะวันตก ความคิดที่จะรุกรานจีนอย่างจริงจัง

¹Ibid., p. 641.

²Ibid., p. 623. และ Henry M Aleavy, The Modern History of China, (London, 1967) pp. 252-255.

³John Whitney Hall, Japan From Prehistory to Modern Times, (New York, 1981) pp. 328-332.

จึงเริ่ม เป็นรูป เป็นร่างขึ้น แม้จะได้รับการศึกค้านจากนายทหารอาชุ โสรวนทั้งผู้นำการเมืองคนอื่น ๆ แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ ด้วยเหตุนี้ ในปี ค.ศ. 1931 กองกำลังส่วนหนึ่งที่ประจำการอยู่ในแยนจูเรีย¹ เข้ายึดอำนาจจักรวรรดิอย่างว่า เพื่อตอบโต้กับการที่จีนใจตีเส้นทางรถไฟสายแยนจูเรียซึ่งเป็นของญี่ปุ่นออก เนื่องจากทหารญี่ปุ่นจะประสบความสำเร็จในการยึดครองแยนจูเรีย ในญี่ปุ่น เองก็เกิดการเปลี่ยนแปลง เช่นกัน โดยในวันที่ 26 กุมภาพันธ์ คศ. 1936 กลุ่มทหารญี่ปุ่นก่อการปฏิวัติยึดอำนาจ รัฐบาลพล เรือนต้องสูญเสียอำนาจไปให้กับกลุ่มทหารในที่สุด² เมื่อได้แยนจูเรีย ญี่ปุ่นประกาศตั้งรัฐใหม่ขึ้นมาทันทีโดยเรียกว่า ชือรัฐนิว่าแยนจูก้า แบลตานตัวก็คือคินแคนของชาวแยนจู โดยมีอดีตสกรพรรคิองค์สุคหายของราชวงศ์แยนจู ผู้ยกโภคัตถ์ล้มอำนาจ เปลี่ยนแปลงการปกครอง เป็นสาธารณรัฐในปี ค.ศ. 1911 เป็นประมุข จนก่อนที่ใช้เวลา กีบอบังคมทั้งหมด เข้าครอบครองส่วนที่เหลือของแยนจูเรีย นำทรัพยากรทั้งหมด เช่น แร่ธาตุ ไม้สัก ออกมาใช้ อย่างไรก็ต้องการยึดแยนจูเรียไม่ใช่ จุดประสงค์หลักของญี่ปุ่น ด้วยเหตุนี้เอง งานขั้นตอนที่ต้องรับคำ เนินก็ต้องการขยายตัวทางทหารลงสู่ภาคใต้ และในที่สุดในปี ค.ศ. 1936 บักกีงอัน เป็นเมืองหลวงของแผ่นดินจีน กลาย เป็นดินแดนที่หลักภัย เข้ายึดครองระหว่างกองกำลังของญี่ปุ่นกับจีน ความหวังของญี่ปุ่น ที่จะยึดครองจีนทั้งหมดจึงถูกเหมือนจะ เป็นความจริงขึ้นมาทุกที

เชียง ไค-เชค เองก็ไม่พยายามที่จะ เมชิญหน้าโดยตรงกับญี่ปุ่กราน เมื่อญี่ปุ่น เข้ายึดครองแยนจูเรียในปี ค.ศ. 1931 จาง ชือ-เหลียง ได้รับคำสั่งให้วางศักดิ์เป็น กลาง ทั้งนี้ เป็นไปตามความต้องการของ เชียง เอง นั่นคือการรวมแผ่นดินจีนที่แตกแยกให้ เป็นปึกแผ่น เสียก่อน จากนั้นจึงจะหันไปจัดการกับต่างชาติญี่ปุ่กราน อย่างไรก็ต้อง

¹ Ibid., p. 332.

² Chiang Kai-shek, Soviet Russia in China, (New York, 1965), p. 47.

ความคิดดังกล่าวถูกมองไปว่า เชียงต้องการจะสัตตว์ที่เป็นชาวจีนมากกว่าชาวญี่ปุ่น เป็นต่างชาติ ถึงกับมีผู้กล่าวอ้างคำพูดของเชียงที่ว่า “ภัยจากชาวญี่ปุ่น เป็นแค่เพียงโรคทางศีวนหังที่ไม่ร้ายแรงอะไร ในขณะที่ภัยจากพระคocomมิวนิสต์ เป็น เสมือนโรคหัวใจที่จะบีบก่อนชีวิตได้ทุกเมื่อ” ด้วยเหตุนี้เอง รัฐบาลจึงมักทำการจับกุมพวกที่เดินขบวนต่อต้านญี่ปุ่น เป็นประจำ และ เมื่อมีหังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งลงบทความหมิ่นพระบรม เดชาบุพ牲ขององค์จักรพรรดิญี่ปุ่น ด้วยข้อความที่ว่า “องค์จักรพรรดิ เป็นเพียงผู้นำที่ถูกรัฐบาลทหารเชิด” ซึ่งถึงแม้ว่า จะเป็นความจริงแต่บรรณาธิการผู้พิมพ์โฆษณาถูกจับและลงโทษจำคุกถึง 14 เดือน ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อยุ่นขยายด้วยมากยิ่งขึ้น ชาวจีนทั้งมวลรวมทั้งผู้ที่ต่อต้านคอมมิวนิสต์ด้วย เริ่มตั้งคำถามกับตน เองว่า นโยบายของ เชียงนั้น เป็นนโยบายที่ชาญฉลาดหรือไม่

การนิยิกกำลังครั้งที่ 2 (ค.ศ. 1937-1945)

เป็นเวลาหลายปีต่อเนื่องกันมาที่พระคocomมิวนิสต์กล่าว เสมอว่า ชาวจีนที่รักชาติ ทั้งมวลจำต้องร่วมมือกันต่อต้านญี่ปุ่น เรื่องนี้ดังนั้นตั้งแต่เมืองที่ยังตั้งฐานอยู่ที่เมืองเกียงสี ถึงแม้จะเป็นเพียง เชียง เรียกร้องของญี่ปุ่นที่หวังติดต่อชาติ แต่ก็ยังไม่ทันกันแน่ เพียงพอที่จะซักจุ่งให้เมืองที่นั่นด้วย เท่าที่ควร แต่ เชียง เริ่มตั้งข้อโดยเฉพาะในช่วงเดินทางไกล เมื่อกลุ่มญี่ปุ่นเรียกร้องตั้งกล่าวให้สัมภาษณ์กับความเป็นจริงและให้ฟัง เชียงร้องทุกข์ของผู้คนในดินแดนที่ญี่ปุ่นยึดครองมากขึ้น สำหรับตัวเชียง ico-เชค นั้น พระคocomมิวนิสต์ไม่ต้องการให้เข้าร่วม ทั้งนี้ เป็นเพราะความไม่แน่ใจว่า เชียงจะต่อสู้ญี่ปุ่นหรือไม่ อีกทั้ง เกรงว่าถ้ามีการร่วมมือกันก็ไม่แน่ใจว่า เชียงจะยอมรับตำแหน่งที่ต่ำกว่าที่เป็นอยู่หรือไม่ อย่างไรก็ได้ ในผลของการพัฒนา หนึ่งที่ประกาศออกมาโดยคณะกรรมการกลางของพระคocom ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1935 นอกจากจะมีข้อความที่เคยกล่าวแล้วซึ่งมีการกล่าวถึง เชียงด้วยดังนี้

“ประชาชนทั้งมวล พระคุณการเมืองทุกพระรัตน์ ทหารทุกเหล่าทัพ
สมาชิกทุกชนชั้น ที่ต่อต้านสหธิจักรวรรดินิยมญี่ปุ่น รวมทั้ง เชียง
ไค-เชค ผู้ทรงศรัทธา จงร่วมมือกัน และสร้างความรุ่งโรจน์ให้แก่
สังคมมนุษย์ ... เพียงแต่สร้างความรู้สึกร่วมกันอย่าง
กว้าง ๆ เรากล้ามารถเอาชนะจักรวรรดินิยมญี่ปุ่น และผู้รับใช้
เช่น เชียง ไค-เชค ได้”

เพื่อให้แผนการดังกล่าวประสบความสำเร็จ สูงนำพระคุณมิวัฒนาสต์หวังที่จะเข้า
 shackung ใจนายพลญี่ปุ่นของเชียง ไค-เชค คนใดคนหนึ่งให้เข้าร่วมในขบวนการด้วย ซึ่งก็พอ
 ตีกับที่เชียงส่งกำลังส่วนหนึ่งภายใต้การนำของ 2 นายพลของกองทัพ เข้าภาคล้านช้างสูน
 ที่ตั้งใหม่ของกองมิวัฒนาสต์ที่มูลน้ำสันชี นายพลผู้หนึ่งซึ่งเป็นอดีตโจรสืบ ยาง บุ-เชน และอีก
 ผู้หนึ่งได้แก่ จาง ชื่อ-เหลียง ผู้ถูกญี่ปุ่นขับไล่ออกจากแม่น้ำเจ้าพระยา ในปี ค.ศ. 1931 บุคคล
 ทั้ง 2 แทนที่จะออกนามปราบคอมมิวนิสต์ตามที่ได้รับคำสั่งมา แต่กลับมาเห็นใจคอมมิวนิสต์
 การเปลี่ยนแปลงแนวคิดเกิดมาจากการความแค้นส่วนตัวที่ตน เองต้องจากแม่น้ำเจ้าพระยา ลี้ภัยทั้ง
 มิตากฎญี่ปุ่นข้ามชาติ ด้วยเหตุนี้เอง ในปี ค.ศ. 1936 นายพลทั้ง 2 จึงนำทัพเข้าร่วม
 กับกองมิวัฒนาสต์ต่อต้าน เชียง อย่างไรก็ได้ ก็ยังมีกองกำลังบางส่วนที่ไม่เชื่อฟังนายพลทั้ง 2
 ยังคงทำการปราบปรามคอมมิวนิสต์อยู่ต่อไป แต่ก็ไม่รุนแรงเท่ากับในช่วงก่อนที่ 2 นายพล
 ศัดสินใจเข้าร่วมในขบวนการ

ในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 1936 หลังจากได้รับรายงานถึงความล่าช้าในการ
 ปราบปรามคอมมิวนิสต์ของกองทัพ 2 นายพล เชียง ไค-เชค มินคุ่นไปเมืองสันติ
 เพื่อตรวจสอบความจริง เมื่อเดินทางไปถึงผลที่เชียงได้รับก็คือญี่ปุ่น 2 นายพลนั้นเป็นเชลย¹

---

¹Chiang Kai-shek, “The Sian Coup d’Etat”, in Readings in Modern Chinese History, edited by Immanuel C.Y. Hsu, (New York, 1971) pp. 494-500.

แต่ด้วยการศัดสินใจจากผู้นำคอมมิวนิสต์ และโดยการบงการของผู้นำจากคอมมิวนิสต์¹ ซึ่งเห็น
ครองกันว่าถ้าหากจะประหารชีวิต เชียง ไค-เชค เสียในขณะนั้น บรรดาเชจินจะต้องสูญเสีย
ผู้นำที่เป็นศูนย์รวมของคนจีนในชาติไป และผลจะนำไปสู่การเกิดกลุยคแย่งชิงอำนาจกันอย่าง
ไม่มีที่สิ้นสุด นอกเหนือนี้ผู้นำทั้ง 2 ฝ่ายยังเห็นอีกด้วยว่าถ้าจะต่อต้านการรุกรานของญี่ปุ่นให้
ได้ผล ประเทศไทยจะต้องมีผู้นำ เช่น เชียง ด้วยเหตุนี้เอง เชียงจึงได้รับการปลดปล่อยให้เดิน
ทางกลับ เมืองนานกิง และต่อจากนั้นไม่กี่เดือน การรวมของทั้ง 2 พรรคร่วมกันของมิวนิสต์
กับพรรครักกิมินตึ้งก์ เป็นจริงขึ้นมา ในกรณีรัส เชียได้ทุ่ม เทความช่วยเหลือทางทหารให้แก่
เชียงด้วย

การร่วมมือกันครั้งที่ 2 ^น² พรรครัฐพิคกลงโดยยอมรับว่าพรรครักกิมินตึ้ง เป็น
รัฐบาลที่ชอบธรรมรัฐบาลเดียว เหนือแผ่นดินจีน ในทางกลับกันพรรครักกิมินตึ้งให้การยอม
รับอำนาจในการบริหารกิจการในระดับท้องถิ่นของพรรคร่วมมิวนิสต์ ส่วนกำลังหลักของ
กองทัพแดงที่มีฐานอำนาจอยู่ทางภาคตะวันตก เชียง เนื้อ ให้อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของ
เชียง ไค-เชค และให้เปลี่ยนชื่อใหม่ เป็นกองพลที่ 8 กำลังอีกส่วนหนึ่งที่ประจำการอย่าง
กระฉับกระเฉยทางภาคกลางให้รวมกันโดยใช้ชื่อใหม่ว่ากองพลใหม่ที่ 4 การร่วมมือกันครั้งนี้
ถ้ามองให้ดีแล้ว เป็นเพียงภาพลวงตา ทุกคนยังจำได้ถึงผลจากการรวมตัวกันของทั้ง 2 พรรคร่วม
ในเหตุการณ์ที่รู้จักกันทั่วไปว่า "การผนึกกำลังครั้งที่ 1" ที่จัดลงในปี ค.ศ. 1927 ด้วยการ
เลือดเนื้อของทั้ง 2 ฝ่าย ครั้งนี้ก็ เช่นกันทุกคนเข้าใจดีว่าการนองเลือด เช่นนั้นจะต้อง
บังเกิดขึ้นอีกอย่างแน่นอน เมื่อศตวรรษที่สิบญี่ปุ่นจากไป

¹ Chiang, Soviet Russia in China, pp. 45-46.

² Hsu, Readings in Modern Chinese History, p. 501. และ
Hsu, Rise of Modern China, pp. 692-710.